GAYLE KASPER

Casa de piatră

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Fiona Ames stătea așezată pe valiză, în mijlocul sălii de preluare a bagajelor din aeroportul McCarran din Las Vegas, transpirând în costumul alb de lână, în așteptarea mijlocului de transport stabilit.

Și atunci îl văzu.

Scruta mulțimea de douăzeci de minute, întrebându-se cum ar fi putut recunoaște un om pe care nu-l mai văzuse în viața ei. Nu cunoștea decât câteva semnalmente vagi și generale – înalt, brunet și arătos. Dar când inevitabilul se produse, când văzu valiza de piele bej deschizându-se pe caruselul de bagaje și împrăștiindu-și conținutul, bănuiala i se transformă în certitudine.

Printre cele câteva cămăși sobre și un uscător de păr se rostogolise un maldăr de lenjerie intimă bărbătească din mătase, în culori țipătoare.

Fiona își mută privirea, sperând ca posesorul valizei să nu corespundă cu descrierea bărbatului cu care trebuia să se întâlnească.

Când se uită din nou, văzu că își făcuse speranțe deșarte.

Totuși, ar fi trebuit să se aștepte, având în vedere felul cum începuse ziua.

Fu nevoită să-i admire aplombul – sau poate doar nesimțire să fi fost? – cu care își adună chiloții sexy, răspunzând netulburat la zâmbetele privitoarelor din jur. Câteva dintre admiratoare păreau gata-gata să-i ofere cheile lor de la hotel – iar el părea la fel de dispus să le accepte.

Poate că se înșela. Poate că nu acela era omul cu care urma să plece de la aeroport. Dar, când bărbatul își închise la loc fermoarul valizei și se întoarse, uitându-se prin terminal cu ochii lui albaștri, Fiona știu că pe ea o căuta.

Dintr-o dată, lâna albă a costumului deveni și mai călduroasă.

Era chipeș, în stilul acela dur, suplu, păcătos, care prindea femeile în mreje. Pielea bronzată îl făcea să arate decadent, ca și cum n-ar fi avut de făcut altceva mai ambițios decât să stea toată ziua tolănit pe marginea piscinelor. Capetele firelor de păr castaniu îi erau decolorate de soare și zburlite, cârlionțându-se strengărește peste gulerul cămășii.

Îi observă croiala elegantă a costumul deschis la culoare și se întrebă dacă pe dedesubt purta o pereche de chiloți la fel de fistichii. Și-l imagină pe o insulă tropicală, cu o frunză de palmier unduindu-i-se seducător peste...

Mai bine să nu se gândească.

Nu se afla în Nevada ca să-și închipuie ce purta acel bărbat peste... bronz. Venise la nunta tatălui ei, o nuntă programată pentru a doua zi – doar dacă nu cumva reușea ea până atunci să găsească o cale de a contramanda ceremonia.

Dar de această problemă putea să se ocupe mai târziu – după ce ajungea la hotel și-și scotea hainele călduroase și dresul căruia îi fugise un fir, undeva deasupra orașului Denver.

Totuși, știa că dacă nu voia să se coacă de căldură afară, în așteptarea unui taxi, Domnul Sexy îi oferea cele mai sigure șanse. Fiona trase adânc aer în piept, pentru a-și face curaj, și porni spre el.

– Domnul Killian? Nick Killian? întrebă ea, apropiindu-se.

Bărbatul ridică o sprânceană neagră, măsurând-o cu privirea lui speculativă.

– Domnișoara Ames?

Avea un glas scăzut, sigur de sine și seducător – la fel ca aspectul lui. Vorbea cu un accent ușor tărăgănat, al cărui erotism o atâța pe Fiona până-n măduva oaselor.

– Eu sunt Fiona Ames.

Zâmbetul acela periculos îi apăru din nou pe buze.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați. Am avut un mic, ăă... accident, cu bagajul...

– Am văzut.

În acel moment, caruselul încheie încă un tur, aducând încet spre ei o fâșie îngustă de material, imitație de leopard. Fiona ar fi preferat să nu ia în seamă jenantul obiect, dar din păcate Nick îl văzuse și el.

– E al dumneavoastră, cred, spuse ea.

Nick nu făcu decât să zâmbească, încet și sexy. Hotărâtă să nu lase mătasea bălțată să mai facă încă un tur, în ochii tuturor – cel puțin atâta timp cât ea și Nick stăteau unul lângă altul – Fiona se aplecă și culese obiectul de pe carusel.

Nick nici măcar nu avu bunul-simț de a se preface jenat, arătându-se doar amuzat, iar Fiona își dădu seama că o lăsa intenționat să stea în mână cu articolul de lenjerie intimă. Zâmbetul de pe chipul lui îi dădea senzația că i-ar fi ținut mâinile pe trup, nu doar pe chiloții aceia pestriți.

– Poftiți, spuse ea, împingând articolul de mătase spre mijlocul lui – pentru a-și regreta imediat gestul. Sub cămașa bleu, abdomenul lui Nick Killian era tare ca piatra, exact așa cum și-l imaginase.

– Mulțumesc, răspunse Nick, cu un zâmbet și mai larg. Asta-i perechea mea favorită.

Chiloții de mătase se mai balansară între ei un timp – un timp care Fionei i se păru cât o veșnicie – până când Nick și-i îndesă în sfârșit în buzunarul sacoului.

– Întotdeauna roșești așa? o întrebă, ridicându-i bărbia cu un deget.

Fiona nu avea obiceiul să roșească și habar n-avea ce-o apucase tocmai acum. Poate pentru că-i atinsese seducătoarea lenjerie...? Indiferent de motiv, n-avea nici un chef să recunoască.

– E din cauza căldurii. Am să mă obișnuiesc, răspunse ea, cam repezit.

Își luă valiza de curea și începu s-o tragă pe rotile, îndreptându-se spre cea mai apropiată ieșire.

Zâmbind, Nick își luă și el valiza și o urmă. Dacă-i plăcuse roșeața din obrajii tinerei femei, și mai mult îi plăcea legănatul obraznic al șoldurilor ei, în fusta aceea albă și strâmtă. Sexy, foarte sexy, decretă în sinea lui.

Își abătu direcția gândurilor. Fiona Ames nu era nici pe departe genul de femeie cu care se obișnuise el. Prea rasată pentru gusturile lui. Totuși, îl intriga...

Părul ei roșu ca o flacără era strâns într-un coc la spate, din cauza căldurii, fără îndoială, dar mai multe șuvițe refuzaseră să stea cuminți și îi fluturau în jurul feței. Nick se întrebă dacă nu cumva la fel îi era și personalitatea – închisă, stăpânită, dar și cu o parte care

refuza orice constrângere. Perspectiva unei asemenea combinații îl întărâta – poate chiar mai mult decât ar fi fost cazul.

Apropiata nuntă se anunța mai interesantă decât se așteptase Nick.

În adâncul inimii, se îndoia că Walter Ames era bărbatul potrivit pentru mătușa lui. Winnie susținea că se îndrăgostise la prima vedere, dar Nick nu credea în mofturile astea.

Nu credea în dragostea de nici un fel.

Poate că, dacă n-ar fi lipsit atât de mult din oraș în ultimele câteva luni, ar fi putut preîntâmpina dezastrul. Oricum, jurămintele încă nu fuseseră depuse.

Ajunseră pe trotuar. Nick îi făcu semn șoferului care-l aștepta și, când limuzina trase la bordură, își ajută drăgălașa însoțitoare să urce.

– Sper că nu ți-e incomod să mă lași la hotel, spuse ea, așezându-se.

Tivul fustei i se ridică delicios, cu vreo două degete. Iar Nick observă că-i fugise un fir. Urmări linia în susul piciorului, până dispăru sub materialul alb. Imediat își abătu privirea, care părea hotărâtă să continue pe același drum, în susul coapsei.

– Winnie m-a rugat să te duc cu bine la hotel și să mă asigur că te cazezi fără probleme. Noroc că am sosit în același timp. Ai avut o călătorie plăcută?

– Da, minunată.

Fiona nu adăugă că-și petrecuse aproape fiecare moment al zborului întrebându-se ce putea face în legătură cu tatăl ei și neașteptatele lui planuri de nuntă. Fiona nici măcar nu știuse că în viața lui exista o femeie, până în aceeași dimineață, când îi primise telefonul prin care o invita la ceremonie.

Întrucât viitoarea mireasă era mătușa lui Nick, prefera să nu abordeze subiectul cu el. Probabil că Winnie era o femeie foarte drăguță. Fiona nici nu-și închipuia altceva, dar nu voia ca tatăl ei să facă o greșeală care l-ar fi putut costa fericirea. Îl iubea prea mult ca să îngăduie așa ceva.

Walter Ames nu putuse veni s-o aștepte la aeroport, fiind prea ocupat cu proba smokingului, așa că o lăsase în grija omului așezat acum lângă ea – un bărbat al cărui farmec o răvășea până-n adâncul sufletului.

Se rezemă de spătar, picior peste picior, încercând să nu-i ia în seamă prezența.

Cele câteva zile de vacanță îi puteau prinde bine. Avea încredere în Elaine că se ocupa de toate în lipsa ei. Erau prietene bune, iar Elaine era proprietara studioului fotografic de lângă micul magazin de antichități al Fionei. Îi promisese să preia corespondența și să le explice clienților că Fiona plecase cu treburi de familie.

Fiona nu se așteptase ca familia ei să-l includă și pe bărbatul din limuzină, care acum o făcea să se simtă

încurcată ca o adolescentă la prima întâlnire. Avea douăzeci și nouă de ani, trecuse cu mult de stângăciile din liceu, dar bănuia că pe lângă unul ca Nick Killian nu era mai mult decât o puștoaică neștiutoare.

După ce suferise o logodnă ratată, învățase să fie mai prudentă. Adam Parker o rănise, o rănise rău, iar Fiona nu avea intenția să se mai lase călcată în picioare. Poate că n-ar fi stricat să-i dea același sfat și tatălui ei. Ce știa el despre Winnie? Putea fi o femeie în stare să-i frângă inima.

Iar Fiona n-ar fi suportat așa ceva.

Poate că inimile frânte erau o caracteristică a familiei lor. Era gata să parieze că și Nick Killian putea frânge destule. Avea acel aer al aventurierului care le-iubește-le-lasă, plus o pereche de umeri lați cât toate zilele și un zâmbet care-i promitea oricărei femei Luna de pe cer.

– Tot timpul e așa de cald aici? întrebă ea, nădușind în arșița care, tare se mai temea, nu era numai efectul deșertului.

– Nu suntem la Boston, dacă la asta te referi. Dar îi voi cere șoferului să regleze instalația de aer condiționat, se oferi Nick.

– Mulțumesc.

Fiona se îndoia că avea să-i fie de prea mult folos. Nick stătea atât de aproape, încât îi simțea coapsa musculoasă lipită de a ei. Iar de acolo nu mai avea de făcut decât un mic salt de imaginație până la provocatoarea lui lenjerie intimă.

Încercă să-și spună că nu-i păsa nici dacă erau boxeri verzi cu picățele roz – dar știa că nu era tocmai adevărat...

– Sper că ți-ai adus ceva mai subțire pentru diseară, spuse Nick. Dacă nu, în hotel sunt vreo două magazine.

– Diseară? îl întrebă Fiona, întorcând capul spre el, cu o sprânceană ridicată. Ce e diseară?

– Tatăl tău nu ți-a spus?

După câte se părea, în ultima vreme tatăl ei nu-i spunea cam multe...

– Ce să-mi spună?

– Suntem invitați la Winnie, la cină. S-a gândit că ar fi plăcut să... facem cunoștință.

Ochii Fionei se dilatară. O cină de familiarizare – era firesc ca planurile să includă și așa ceva. În fond, aveau să devină... o familie. Totuși, sperase ca în seara aceea să-și întâlnească tatăl fără martori.

Avea să-i pună destule întrebări.

– Nu... nu sunt sigură că pot veni, se bâlbâi ea.

Nick zâmbi.

– N-avem încotro. Winnie ne așteaptă. La opt fix.

Fiona se rezemă de spătar, înțelegând că nu avea cum să scape de invitație. Și încă nu era pregătită s-o cunoască pe Winnie. Nici să petreacă prea mult timp în compania tulburătorului ei nepot.

Limuzina se înscrise în traficul aglomerat de pe Strip, iar Nick începu să-i arate Fionei principalele cazinouri care străluceau sub soarele fierbinte al deșertului.

– A, uite c-am ajuns, spuse el, când în sfârșit cotiră pe aleea hotelului. Hai, să rezolvăm cu cazarea.

– Cred că mă descurc singură, zâmbi Fiona cu o politețe forțată, întinzându-i mâna. Îți mulțumesc că m-ai adus.

Nick îi luă mâna, cu o atingere intimă ca o îmbrățișare. Fiona simți căldura senzuală care emana din el, amenințarea a tot ceea ce avea de oferit. Sugera păcat, seducție și nopți fierbinți, toride...

Știa că era o fantezie periculoasă. Dar Fiona era femeie – iar Nick Killian avea un stil aparte de a o face să fie cât mai conștientă de acest lucru.

Desprinzându-și mâna dintr-a lui, coborî din limuzină și porni spre ușa rotativă, lăsându-l pe Nick lângă șoferul care descărca bagajele.

Nick o privi cum se îndepărta. Pe buze i se ivise un zâmbet enigmatic. Nu așteptase cu nerăbdare cina mătușii – dar acum, începea să se răzgândească.

Fiona Ames îi înfierbânta sângele într-un fel cum de mult n-o mai făcuse nici o femeie. Recunoștea existența unui anumit pericol, dar Nick nu se temuse niciodată să se apropie prea mult de flacără.

După ce făcu un duș și dormi mult mai puțin decât ar fi avut nevoie, Fiona își căută în garderobă cea mai răcoroasă rochie pe care și-o adusese. Alese una de in alb, fără mâneci, cu un decolteu mai amplu decât își dăduse seama înainte. În timp ce-și trecea un deget peste piept, se pomeni întrebându-se cum avea s-o găsească Nick.

Ce-o apucase, s-o intereseze părerile lui? O făcea s-o treacă toate nădușelile – iar rochia asta, cel puțin, era subțire. Își puse doi cercei rotunzi de aur, aplică puțin ruj despre care vânzătoarea îi spusese că se potrivea perfect cu părul ei roșcat, și studie efectul în oglindă.

Oare Nick își spunea că ar fi fost plăcut să sărute o asemenea gură...?

„Las-o baltă“, își zise. „Mai bine să nu știi.“

După ce străbătu holul aglomerat, Fiona ajunse la intrarea în hotel tocmai când vechiul Buick al lui Walter Ames sosea pe aleea circulară. Tatăl ei venise în deșert cu câteva luni în urmă, declarând că nu mai suporta iernile din New England. Fiona știa că, de fapt, se simțise singur. De când murise mama ei, cu trei ani în urmă, Walter nu-și mai găsise liniștea. Însă mutarea lui neașteptată la Las Vegas o luase prin surprindere.

O surpriză la fel de mare ca nunta programată pentru a doua zi.

Deschise portiera mașinii și se așeză lângă el.

– Fetița mea! o întâmpină Walter, îmbrățișând-o.

În pofida iritării, Fiona se bucura sincer să-l vadă. Îi inspiră parfumul familiar.

– O, tată, ce dor mi-a fost de tine!

– A fost nevoie să mă-nsor, ca să te-aduc aici!

Nunta. Trebuia să discute, dar Fiona își spuse că putea să mai aștepte. Voia să se asigure că tatăl ei o ducea bine. Bine cu adevărat.

– Ce-ai mai făcut, tată? îl întrebă. Văd că ai stat cam mult la soare... constată ea, începând să-i cojească pielea de pe nas.

– Poate am întrecut puțin măsura... Dar soarele îmi face bine. De fapt, nu m-am mai simțit atât de minunat de ani de zile.

– Mă bucur să aud.

– Ai s-o placi pe Winnie, Fiona. Abia aștept s-o cunoști, urmă tatăl ei, cu un zâmbet încântat, dacă nu chiar puțin prostesc.

Era un om îndrăgostit, situație care o îngrijora pe Fiona. Trase aer în piept.

– Tată, în legătură cu nunta asta...

– Lasă, nu-ți face griji, Fiona. Toate pregătirile sunt în regulă. Nu ai altceva de făcut decât să apari și să-i urezi tatălui tău fericire.

– Nu la asta m-am referit, tată. Fericirea ta e cel mai important lucru pentru mine, crede-mă...

N-avea să fie deloc o discuție ușoară, dar trebuia să încerce, să-l facă să asculte de glasul rațiunii. Poate că

acum avea singura șansă de a-l convinge să mai aștepte, să se gândească pe îndelete, să nu se repeadă orbește.

– Atunci ce e, Fiona? o privi el întrebător, cu o cută adâncită între sprâncenele cărunte. Credeam că te bucuri pentru mine.

Fiona oftă, privind spre o marchiză cu tuburi de neon, lungă cât un cvartal întreg, care lumina toată strada. Se gândea la căsnicia părinților ei. Durase treizeci de ani, un mariaj tradițional, de modă veche, cum rareori se întâlnea și cum își dorea și Fiona. Dar o asemenea iubire avea nevoie de timp ca să se nască și să se formeze.

– Mă bucur pentru tine, tată, spuse ea cu toată convingerea de care era în stare.

– Ei bine, o clipă am avut altă impresie.

Walter coti spre un șir de munți care se vedeau în depărtare, la apus, lăsând în urmă luminile multicolore de pe Strip.

Fiona mai făcu o încercare.

– Tată, ce știi despre Winnie? Are rude?

La telefon îi spusese foarte puțin. Fiona nu aflase despre viitoarea lui soție decât numele și faptul că avea un nepot care purta lenjerie bălțată.

Walter frână la un stop, aruncând o privire spre ea.

– Da, are rude. O familie foarte iubitoare...

Apoi, în timp ce pornea din nou, reluându-și drumul spre vest, continuă:

– Și-a pierdut soțul acum câțiva ani. E singură... La fel ca mine...

Aceste cuvinte o făcură pe Fiona să simtă un junghi de durere. În fond, Walter o avea pe ea. Și amintirile soției lui. Amintiri ale unei vieți minunate. Oare avea nevoie de mai mult? De o persoană ca Winnie?

– Dar copii? Winnie are copii?

– Are o fată, cam de vârsta ta. Nu va putea veni la nuntă, însă. Lucrează undeva în India, sau la Istanbul, sau... nu prea știu. Și apoi, mai este și nepotul ei, Nick, desigur.

Nick. De parcă Fiona l-ar fi putut uita!

– Tată, știu că ți-ai făcut deja toate planurile, dar nu crezi că ar fi bine să mai aștepți, să te gândești mai mult, să fii sigur că...? Că sunteți amândoi pregătiți?

Nu se putea îndura să spună: „...că vă iubiți?“ În fond, nu avuseseră destul timp pentru asta.

– De ce atâta grabă?

– Grabă? Fiona, când ajungi la vârsta mea, nu știi câți ani ți-au mai rămas de trăit. Graba devine esențială.

Fiona îl privi lung, îngândurată. Părul lui, cândva arămiu, încărunțise acum aproape ca argintul, dar era încă des și bogat. Ochii căprui îi erau strălucitori, iar mintea la fel de ageră. Avea șaizeci și cinci de ani, nu era tocmai un moșneag. De ce să se agațe de viață ca și cum ar fi fost cât pe ce să-și dea ultima suflare?

– Sper să fii amabilă în seara asta, Fiona. E foarte important pentru mine.

Fiona își frecă tâmplele îndurerate.

– Știu, tată.

Vechiul Buick ajunse într-un cartier cu alei înfrunzite, ca o oază în mijlocul deșertului, ale cărui curți verzi erau stropite de aspersoare.

Casa lui Winnie ocupa o suprafață destul de întinsă și era albă și primitoare, dar Fiona se temea să intre. Tocmai își spunea că mai degrabă ar fi pornit desculță prin deșert, când apăru o femeie învăluită în volane purpurii, vaporoase. Pe brațul drept îi zăngăneau câteva brățări indiene de argint.

– Deci, ea e fiica ta! exclamă Winnie. E fermecătoare, Walter. Ce bine-mi pare că te cunosc, Fiona! Cum a fost zborul?

Continuă să turuie în timp ce o conducea spre ușă, fără a-i lăsa timp să răspundă la nici o întrebare înainte de a se și avânta cu următoarea. Fiona nu-și putu stăpâni un zâmbet la adresa acelei femei mici și însuflețite ca o zvârlugă, abia acum înțelegând cum reușise să-l amețească pe tatăl ei. Probabil că Walter încă nu se dezmeticise.

– De ce nu mi-ai spus cât de încântătoare e fiica ta, Walter? îl mustră Winnie, după care se înălță pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

Walter se înroși ca focul. Spre deosebire de Winnie, nu era un om al efuziunilor sentimentale, iar Fiona, recunoscând că extremele se atrag, se întrebă cât timp aveau să reziste împreună.

Casa era la fel de bătătoare la ochi ca și stăpâna ei. Toate camerele erau pline de culori vii, pe cât de diferite, pe atât de asortate.

– Astă-seară luăm cina pe marginea piscinei, anunță Winnie, conducându-i. Sper că-ți plac frigăruile de miel cu crudități, Fiona. Le-am ales anume pentru tatăl tău, știu că se dă în vânt după ele.

Fiona făcu ochii mari, surprinsă. Tatăl ei nu mânca niciodată miel, iar dacă mama ei i-ar fi pus în față o salată de crudități, s-ar fi uitat la ea ca la felu' paișpe.

– A, da, e mâncarea lui favorită, spuse ea, aruncând o privire întrebătoare spre Walter.

– Fii drăguță, Fiona, îi șopti el, încruntându-se scurt.

– Nicholas a și venit, continuă Winnie. E atât de plăcut că ne adunăm aici familiile, tare-aș mai dori să fi putut veni și Camille, dar ea e plecată, lucrează în sălbăticiile din India.

Fiona n-ar fi avut nimic împotrivă să fi fost și ea în sălbăticiile din India, în acel moment. O urmă pe Winnie spre piscină, unde îl văzu pe Nick frigând chebapul de miel. Ținea un pahar într-o mână, cu cealaltă învârtea frigăruile și arăta la fel de nerușinat de chipeș ca la aeroport.

– Cred că pe Nicholas l-ai cunoscut deja, comentă Winnie, cu un gest spre provocatorul ei nepot.

– Ne-am cunoscut, mătușică, spuse Nick.

Lăsă frigăruile și veni spre Fiona, cu zâmbetul acela leneș și ironic arcuindu-i colțurile buzelor. În lumina scăzută din curte părea și mai bronzat. Își luase o bluză

polo neagră și o pereche de pantaloni crem strânși pe coapsele musculoase, cu cel mai nedorit efect asupra echilibrului interior al Fionei. Încercă să-și spună din nou că nu era decât clima deșertului. În câteva zile avea să se adapteze.

Nick îl salută politicos pe Walter, apoi o privi din nou, măsurând-o de sus și până jos.

– Nicholas, ce-aștepți ca să-i pui Fionei ceva de băut? îl îndemnă Winnie. Iar tu, Walter, mă poți ajuta să aduc farfuriile și tacâmurile.

Și plecă împreună cu el, lăsându-i pe Fiona și Nick singuri.

– Cu ce să te servesc? întrebă el, arătând spre un băruleț pregătit lângă colțul piscinei.

– Un scotch, răspunse Fiona.

Nu mai gustase niciodată așa ceva, dar simțea că în seara aceea avea mare nevoie.

– Scotch să fie, confirmă Nick, deși nu fără a o privi un moment, surprins de preferința ei. Apoi se întoarse și porni spre bar.

Era un bărbat arătos, nu încăpea nici o îndoială. Și atât de viril, inclusiv...

Nick se întoarse spre ea, cu paharul în mână, tocmai la timp pentru a-i observa direcția privirii. Cunoscutul lui zâmbet se ivi încet pe buze. Se apropie și, aplecându-se spre ea, îi șopti încet la ureche:

– Ăștia de-acum sunt imitație de tigru.

Capitolul 2

– Poftim?

– Lenjeria mea de corp. Imită blana de tigru. În caz că te... întrebai.

Nick o văzu roșind din nou. N-ar fi trebuit să se distreze atâta pe socoteala ei, dar nu se putea stăpâni. Bujorii aceia din obraji arătau atât de provocator...

– Regret că te dezamăgesc, dar nu-mi pasă nici dacă-i iridiscentă cu steluțe albastre, replică de sus Fiona, înhățându-i paharul din mână, pentru a trage o duș̦că zdravănă.

– Nu? Atunci, îmi recunosc greș̦eala, ridică el din umeri, continuând însă s-o studieze atent. Era îmbrăcată tot în alb, dar mai subț̦ire. O măsură încet cu privirea, tot mai conș̦tient că-i plăcea ceea ce vedea.

Fiona simț̦ea fierbinț̦eala privirii lui Nick. Aruncă o privire prin curte, spre locul unde tatăl ei o ajuta pe

Winnie să pună șervetele sub farfurii înainte de a le lua vântul, dornică să găsească un pretext de a se îndepărta.

Nick întoarse și el capul spre cei doi.

– Am sfătuit-o pe mătușa să-l pună pe Walter să semneze un acord prenupțial, pe care mi-am luat libertatea să-l întocmesc, spuse el.

Aceste cuvinte atraseră atenția Fionei. Se răsuci în loc, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

– Ce-ai făcut?

– Am sfătuit-o pe mătușa...

– Te-am auzit de prima dată! se răsti nervoasă Fiona. Voiam să zic: de ce ai făcut asta?

– Ca s-o protejez, desigur.

– S-o protejezi? De ce anume? De cine?

– De tatăl tău. Prudența nu strică niciodată, mai ales când e vorba de bani. Mătușa are foarte mulți și ar fi de neiertat să-i neglijez interesele.

Fiona trase adânc aer în piept, punându-și paharul pe bar cu un zgomot înfundat.

– Să ne înțelegem, spuse, încruntându-se spre bărbatul din fața ei. Crezi că tatăl meu este... e un...

– Un vânător de zestre, încheie Nick în locul ei.

Walter Ames nu s-ar fi atins de un ban străin – mai ales al unei femei. Era un om mândru, cu principii de modă veche. Dacă voia să se însoare cu Winnie, în nici un caz nu-l interesa averea ei.

Fionei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Stai o clipă, spuse ea, proptindu-și mâinile în șolduri. Tatăl meu nu e și n-a fost niciodată un... un...

Nici măcar nu putea rosti cuvântul, atât era de furioasă că Nick putuse să se gândească la așa ceva.

– Cine-ți dă dreptul să-l judeci?

Nick își trecu o mână peste ceafă.

– Ascultă, sunt avocat. Și consilierul legal al mătușii. Îmi pare rău dacă te simți jignită, dar...

– Jignită? Așa crezi că mă simt?

Nick zâmbi. Nu, părea mai degrabă un înger al răzbunării. Îi plăcea acea poziție bătăioasă, cu bărbia ridicată, mâinile cu unghii lăcuite roz proptindu-se pe șoldurile arcuite și un picior cu sandală aurie bătând ritmic în pământ. Era de ajuns ca pe un bărbat mai slab de înger să-l intimideze.

La naiba, era de-ajuns ca să-l intimideze chiar și pe el.

– Ai dreptate, răspunse, cuvântul jignit e prea blând. Totuși, încearcă să privești lucrurile și din punctul meu de vedere. Ce știu eu despre Walter Ames, în fond?

„Pe lângă faptul că are o fiică foarte tentantă", adăugă în sinea lui.

– Nimic. Poate fi un gigolo, un escroc, un...

Nu, o luase pe o cale greșită, acum reușise s-o facă să se zbârlească de-a binelea. Schimbă macazul.

– Uite, tatăl tău ar putea fi un om foarte cumsecade, cinstit și bun. Dar adevărul e că nunta asta a picat prea brusc, așa, din senin...

– Exact, confirmă Fiona. Și ce știu eu despre mătușă-ta Winnie? Zero.

Întorcea jocul împotriva lui. Scurt și la obiect. Nick își ascunse un zâmbet. Îi plăcea.

– Nu-ți uita ideea, spuse el, nedorind să întrerupră conversația, nedorind să piardă spectacolul scânteilor verzi din ochii aceia frumoși. Cred că trebuie să întorc frigăruile.

Și porni agale prin curte. Într-adevăr, kebapul mai avea puțin până să se pârlească.

– Unde rămăseserăm? întrebă, când se întoarse și o văzu pe Fiona în spatele lui. Vrei să-ți mai pun un pahar?

Fiona clătină din cap. Era convinsă că băuse destul scotch pentru o singură seară. Ba mai mult, era sigură că stătuse acolo destul pentru toată viața.

Numai de-ar fi putut să-și apuce tatăl de guler și să-l târască după ea! Să-l ducă departe de familia aia care-l credea cine știe ce ahtiat după avere.

– Spuneai ceva despre mătușa Winnie, cred, îi aminti Nick, privind-o peste buza paharului.

Fiona trase aer în piept. Nu voia s-o ponegrească. Încercase doar să-și susțină un argument.

– Nu despre mătușa ta, ci despre planurile de nuntă. Ai dreptate. Totul s-a întâmplat mult prea repede. Cred că ar fi nevoie să mai aștepte, eventual până se vor cunoaște mai bine. Poate vor constata că nu-s chiar atât de potriviți unul pentru celălalt.

Auzind un chicotit ușor dinspre Nick, ridică privirea.

– De fapt, de ce ne certăm noi acum? întrebă el. Nunta asta nu-ți convine nici ție mai mult decât mie.

O privi lung, intens, parcă încântat de ideea că erau de aceeași parte a baricadei.

– Dacă am fi deștepți, ne-am pune capetele la contribuție, ca să găsim o cale de a zădărnici ceremonia de mâine.

– S-o zădărnicim? Și cum am putea, altfel decât răpindu-i pe amândoi?

– Dacă nu vrem să-i vedem mâine pășind prin naos, trebuie să ne vină vreo idee, continuă el.

Fiona oftă. Știa că nu avea căderea să se amestece, dar se temea că tatăl ei făcea o mare greșeală.

Își masă ceafa încordată.

– Bine, spuse ea. S-ar putea să fie prea târziu, dar merită măcar să încercăm.

În timpul cinei, Walter și Winnie se ținură de mână tot timpul, zâmbindu-și și gângurindu-și ca doi porumbei, prea absorbiți unul de altul ca să observe cum se încruntau Nick și Fiona. La sfârșit, Nick se ridică.

– Se pare că v-ați simți mult mai bine singuri. Ce-ar fi s-o duc eu pe Fiona la hotel, iar pe drum să-i mai arăt câteva puncte atractive din viața de noapte a orașului?

– O, ce drăguț ești, dragul meu! exclamă Winnie. Voiam într-adevăr ca Walter să mai rămână, ca să mă ajute să hotărăsc cum vom pune florile în chioșc, pentru ceremonie.

Fiona rămase cu gura căscată. Înainte de a apuca să obiecteze, Nick o ajută să se ridice, șoptindu-i la ureche:

– Ai încredere-n mine.

Încredere? Voia s-o ia de lângă tatăl ei, când nu mai aveau timp aproape deloc! Numai încredere nu-i inspirau intențiile lui.

– Ce te-a apucat?! se răsti ea, în timp ce strângeau masa. Nu mă interesează viața de noapte a orașului și nici să mă întorc la hotel nu-mi arde!

– Dacă vrem să tergiversăm nunta, avem nevoie de un plan, răspunse Nick, ducând câteva farfurii spre bucătărie. Și nu ne prea putem ține ședința strategică aici, sub nasul lor, nu-i așa?

Intrară în bucătărie. Fiona puse vasele murdare pe placa albastră a bufetului și se întoarse cu fața spre el.

– O ședință strategică? Nu putem să stăm de vorbă cu ei omenește, fără ocolișuri?

Nick clăti o farfurie și o puse în spălătorul de vase.

– Degeaba. Am părea niște părinți nervoși care le țin predici copiilor rebeli. Trebuie să găsim altă soluție.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă... nu știu, încă. Tocmai de-asta trebuie să ne consultăm.

Fiona îi dădu încă o farfurie.

– Tu de ce ești împotriva nunții ăsteia? îl întrebă. Pe lângă ideea ridicolă că-l suspectezi pe tatăl meu de a alerga după femei pentru banii lor?

– Din motive statistice, răspunse sec Nick. Locuim în capitala divorțurilor din țara asta, locul unde vin să moară cele mai fericite căsnicii.

– Și asta crezi că se va întâmpla și cu Walter și Winnie? replică ea, arcuind o sprânceană.

– Astea sunt șansele, vrei, nu vrei.

– Iar atunci, te temi că tatăl meu va dori o parte din banii mătușii tale?

Nick văzuse destule cazuri similare – și chiar mai grave. De mult încetaseră să-l mai mire lucrurile pe care și le puteau face unii altora oamenii, în numele iubirii. Cândva, fusese un avocat tânăr și idealist, nu luase mai multe cazuri de divorț decât era normal, dar când se dusese vestea că le câștiga întotdeauna clienților lui avantaje considerabile, începuseră să-l asalteze solicitările. În curând ajunsese să reprezinte celebrități, nu numai vedete de la Hollywood ci și clienți bogați și puternici din lumea politică și de afaceri. Și, cu cât se pricepea mai bine, cu atât îi plăcea mai puțin.

Mai devreme sau mai târziu, toți căutau o scăpare ușoară, un divorț fără sacrificii. În ultima vreme fusese solicitat în câteva dintre cele mai dificile cazuri din țară.

La un asemenea proces pledase și în săptămâna trecută, iar ceea ce văzuse acolo nu-i îmbunătățise deloc opiniile despre instituția conjugală.

Fiona se întreba cum ajunsese atât de cinic, în doar treizeci și ceva de ani.

– Ia spune-mi, îi ceru ea, Winnie l-a pus pe tatăl meu să semneze acordul ăla prenupțial?

Dacă da, asta ar fi trebuit să-i spună lui Walter câte ceva despre femeia cu care voia să se căsătorească.

Nick puse ultima farfurie în spălătorul de vase, apoi închise capacul și răsuci șalterul în poziția SPALĂ, înainte de a răspunde:

– Nu, mătușa nici n-a vrut să se gândească. A spus că ea și Walter n-au nevoie de prostii din-astea, că se iubesc.

Ia te uită...! Winnie câștigă brusc câteva puncte în ochii Fionei.

– Bravo ei.

– Bravo...? Parcă te împotriveai nunții ăsteia la fel de tare ca mine.

Fiona își propti mâinile în șolduri.

– Nu cred altceva decât că, dacă doi oameni vor să se căsătorească, ar trebui ca în primul și-n primul rând să aibă încredere unul în celălalt.

Câteva momente, Nick o privi lung, prudent.

– Asta n-o să se-ntâmple... nunta, vreau să zic. Haide, să ne luăm rămas bun și să plecăm de-aici.

– Ascultă, Nick, nu știu ce fel de plan ne-ar putea veni în minte până mâine. Poate că cel mai bine ar fi fost să încerc să discut cu tatăl meu, tu să vorbești cu Winnie, și...

– Și crezi că o să meargă?

– S-ar putea.

– Și dacă nu iese nimic?

Fiona oftă prelung, tremurător.

– Ei, atunci...

– Dăm foc chioșcului? propuse Nick.

Drept răspuns, Fiona se încruntă.

– Vino, o luă el de braț. O să ne gândim noi la ceva.

În timp ce treceau prin dreptul telefonului de pe perete, acesta începu să sune.

– Răspund eu și vin imediat, spuse Nick.

Fiona trecu prin livingul răcoros, întrebându-se cât de confortabil avea să se simtă tatăl ei în casa aceea. Încercă să-și imagineze unde i-ar fi putut pune Winnie fotoliul vechi, cu perna roasă, de care Walter nu se despărțea niciodată.

Își trecu o mână prin părul bogat. Desigur, nu se așteptase nici să-l vadă vreodată mâncând miel cu crudități – și când colo, răsese frigăruile lui Winnie ca un om nemâncat de luni de zile.

Încruntată, porni spre curte.

– Iată-te, Fiona! o întâmpină Winnie. Am nevoie de sfatul tău în legătură cu florile. Walter nu mi-e de nici un folos. Unde-i Nicholas?

– La telefon.

– A...

Winnie aruncă o privire spre casă, apoi reveni către chioșcul din grădină.

– Mă gândeam să punem câte un coș cu boboci de portocal de o parte și de alta a pastorului, iar peste panourile laterale să întindem zorele. Ce zici? Am nevoie de opinia unei femei.

Fiona prefera să nu-și exprime nici o opinie, dar n-avea ce face. Își urmă viitoarea mamă vitregă pe peluza ca o mochetă de catifea verde. Din mers, îi aruncă tatălui ei o privire rugătoare, dar nu primi alt răspuns decât același zâmbet îndobitocit de dragoste.

– Mătușico, strigă Nick din ușă. Camille la telefon!

– Camille? chițăi Winnie și o tuli ca din pușcă.

Nick îi dădu un telefon fără fir și, în timp ce Winnie începea să sporovăiască emoționată, făcându-i semne înnebunite lui Walter să se apropie, veni agale spre Fiona.

– Ei, uite că până la urmă n-o să urăm nimănui „Casă de piatră!“ mâine, spuse el, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri.

Până și această atingere simplă îi declanșă Fionei o reacție în lanț. O năpădiră emoții furtunoase, abia stăpânite.

– Ce spui...?!?

– Camille s-a hotărât să vină la nuntă și insistă să amânăm totul până ajunge și ea aici.

Ridică bărbia Fionei cu un deget.

– Așa că am câștigat tot timpul de care aveam nevoie.

Fiona câștigă cincizeci și trei de dolari jucând la aparatele electronice de la „Caesar's", după care îi pierdu imediat pe toți.

– De haram au fost, de haram s-au dus... comentă ea, întorcând capul spre Nick.

Pe buzele lui apăru un zâmbet sexy.

– Secretul orașului ăstuia e să știi când să te oprești.

– Se pare că acum ar fi momentul, replică ea dezamăgită, scoțându-și mâna goală din fanta care, cu câteva momente în urmă, scuipase jetoane în valoare de zeci de dolari.

– Speram să dai de băut, spuse Nick, dar acum am impresia că va trebui să fac eu cinste.

– Așa se pare.

Fiona râse. Se simțea bine, în ciuda ghinionistei inițieri în lumea jocurilor din Las Vegas.

– Știu un local perfect, spuse Nick, conducând-o prin cazinoul ticsit, pentru a ieși în noaptea caldă a statului Nevada.

– Unde mergem? întrebă ea, aruncându-i o privire.

Nick se profila pe tuburile multicolore de neon, ale căror jocuri de lumini îi aureolau părul.

– Departe de lumea dezlănțuită, într-un loc unde să putem sta de vorbă.

Oare de ce glasul lui făcea s-o străbată un tremur mărunt? Gândul de a fi singură cu el îi stârnea bătăi de inimă ca ale unui pickhammer scos din minți.

Într-adevăr, lăsară luminile în urmă. În jurul lor se întindea deșertul, întunecat și misterios, cu munții ca niște santinele în zare.

– Localnicii îl consideră domeniul lor privat, spuse Nick, de la volan, în timp ce vântul flutura părul Fionei peste față. Refuză să-l pună la dispoziția turiștilor.

Și încetini, cotind pe aleea arcuită a unui local numit Desert Club.

– Sunt chiar foarte posesivi.

– Poate că nu mă vor lăsa să intru, din moment ce eu nu sunt localnică...

– Au să te primească. Ești cu mine.

Adevărat.

Nick îi deschise portiera, apoi o apucă pe Fiona de cot cu un gest posesiv, conducând-o spre intrarea cu copertină roșie.

– Vom sta afară, sub stele, îi spuse el patronului, care le ieșise în întâmpinare. Adu-ne două specialități, adăugă.

„Specialitatea“ era o băutură tare, gustoasă – și periculoasă, își spuse Fiona, când prima înghițitură îi ridică temperatura trupului cu cel puțin un grad.

– Se numește Catifeaua Nopții, îi spuse Nick, după ce luă o înghițitură mai curajoasă. E prea tare pentru tine?

Luneca pe gâtlej precum catifeaua căreia îi purta numele, și-i făcea oasele să se topească.

– Merge, răspunse Fiona, înclinând paharul să mai guste o sorbitură.

Peste masă, Nick o studia gânditor.

– Ciudat, spuse el, cu glas scăzut, răgușit. Nu mă așteptam să ajungem aliați.

– Mai degrabă... conspiratori.

Cuvintele ei îi făcură un colț al gurii să tresară.

– Oricum ne-am numi, mă bucur de alianța asta.

Îi luă mâna, descriindu-i cerculețe cu vârful degetului în palmă.

– Foarte mult mă bucur.

Fiona știa că ar fi trebuit să-și retragă mâna. Până mai putea s-o facă...

– N-ar trebui să discutăm planurile de campanie? întrebă ea.

– Mmmm... Da, planurile de campanie...

Nick se rezemă de spătar, relaxat, înnebunitor de indiferent.

– Ce-ar fi să te iau eu mâine... pe la unsprezece, să zicem, și să... ăă... punem la punct strategia?

Nu era deloc sigură că putea avea încredere în strategia lui de bărbat. Se putea pomeni ea însăși sub asediu. Mai avusese încredere într-un bărbat – în Adam. Fusese cât pe ce să se mărite cu el. Nu voia să se lase păcălită din nou.

– Cred că, cu cât ne vine o idee mai curând, cu atât am să pot pleca mai repede la Boston...

Nick se aplecă peste masă.

– Ce te așteaptă la Boston? întrebă el.

„Și cine?“ ar fi vrut să adauge, dar se stăpâni.

– Magazinul meu. Când tata mi-a telefonat ca să mă anunțe despre nuntă, n-am avut timp decât să pun pe ușă inscripția ÎNCHIS.

– Ce fel de magazin ai?

– Vând antichități. Tot felul de lucruri vechi și abandonate – de la mobilă, pe care o restaurez chiar eu, până la bijuterii rare.

Lui Nick antichitățile îi aduceau în minte balansoare și sticle vechi. Dar bănuia că în magazinul ei n-ar fi găsit nici una, nici alta.

– Ăsta-i din magazinul tău? o întrebă, copleșit de dorința de a atinge micul smarald în montură delicată de aur pe care Fiona îl purta la gât.

Când degetele lui atinseră nestemata cuibărită în adâncitura gâtului ei, văzu ochii Fionei aprinzându-se atât de strălucitori, încât scânteierile pietrei păleau.

Oare fusese o reacție la atingerea lui?

De ce o nădăjduia atât de fierbinte?

Degetele Fionei se strânseră peste ale lui, în jurul giuvaerului.

– Făcea parte dintr-o proprietate vândută angro, spuse ea într-o șoaptă abia auzită. Nu m-am putut despărți de el.

– Îți stă bine.

Se aplecă, ținându-i în continuare mâna pe gât, cu gândul doar de a-i atinge o clipă buzele cu ale lui. O dată, numai o dată. Dar Fiona era mai primejdioasă decât o crezuse. Îi trezea pofta s-o guste, s-o savureze. Să exploreze nectarul găsit în floarea făpturii ei.

Încet, insistent, limba lui îi apăsă gura, implorând buzele să se despartă și să-l primească, iar când o făcură, ușor, lasciv, simți o durere dulce în josul trupului.

Senzația sărutării lui era periculoasă, își spuse Fiona, aplecându-se spre Nick. În acel moment el se retrase, dar numai pentru a-i urmări conturul buzei de jos, cu vârful limbii, atât de stăruitor încât o făcea să-și iasă din minți.

În sfârșit se retrase, cu un oftat întretăiat.

Fiona tremura de pe urma efectelor acelei sărutări. Tremura și Nick.

– Cred, ăă, că ar fi mai bine să te duc înapoi la hotel...

Atât fu în stare să spună.

Capitolul 3

– Ce părere are Camille despre faptul că mama ei se mărită? îl întrebă Fiona pe Nick, a doua zi.

În ultima oră, încercase cu disperare să rămână concentrată asupra problemei pe care se înțeleseseră s-o discute. Dar, de când venise Nick s-o ia de la hotel, mintea îi tot deraia spre stupefianta sărutare din seara trecută, pe veranda luminată de stele.

– Din partea ei nu putem conta pe nici un ajutor, dacă la asta te gândeai, replică Nick. Camille a fost dintotdeauna de părere că pe oameni trebuie să-i lași de capul lor – inclusiv pe mama ei. Cum face și ea: cutreieră lumea în lung și-n lat, oriunde și oricând îi vine cheful.

– Un adevărat spirit liber, mm?

– Ai nimerit-o.

Fiona gâfâia, încercând să țină pasul cu Nick. Nu știuse că programul zilei includea și o excursie pe unul dintre

munții din jurul orașului, dar Nick susținea că acolo obișnuia să vină ori de câte ori avea câte un subiect greu de gândire.

Iar în ziua aceea, indiscutabil, aveau de rezolvat o problemă foarte spinoasă.

Fiona se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni galbeni tăiați și un tricou en-coeur, o ținută deloc potrivită pentru frigul de pe munte, așa că Nick îi dăduse o cămașă groasă cu dungi gri.

Îi stătea ca un cort, atârnând până mai jos de posteriorul ei rotund, cu mâinile pierdute undeva în mâneci, dar măcar îi ținea de cald.

Și păstra mirosul bărbatului căruia îi aparținea. Curat, primar și... senzual.

– Unde-i locul ăla în care mă duci? întrebă ea, aproape împiedicându-se de un pietroi.

– Nu mai avem mult. Vrei să facem un popas?

– Credeam că n-ai să mi-o mai propui...

Fiona se așeză pe o piatră plată de lângă cărare. Își pierduse condiția fizică, decise ea, printre gâfâieli.

Nick nu avea nici o problemă. Fie era într-o formă excelentă, fie avusese printre strămoși oarece capre negre. Părul șaten închis îi sclipea în lumina soarelui, iar ochii-i rivalizau cu albastrul cerului de deasupra.

– Bei? o întrebă, întinzându-i o sticlă de apă minerală Evian pe care o scosese din rucsac.

– Da, mulțumesc...

Fiona trase o dușcă, una singură, înainte de a i-o înapoia.

Ar fi băut mai mult, dar asta ar fi obligat-o să se retragă în tufișuri la un moment dat și nu voia să se întoarcă acasă cu posteriorul urzicat.

Cămașa largă nu reușea să-i acopere nici pe departe senzualitatea. În noaptea trecută, pe când încerca să adoarmă, Nick avusese o fantezie delicioasă cu părul Fionei revărsându-se pe pernă. Acum îi venea să-i desfacă panglica de la spate, lăsându-l să se despletească.

– Mai bine uită-te la veverița aia de-acolo, Killian, bombăni el.

– Ai spus ceva? întrebă Fiona, ridicând privirea.

– Nu... Adică da... Am zis: „Uite o veveriță."

Fiona privi nepăsătoare mica vietate cu coadă stufoasă.

– Poate-ai să te miri, dar am mai văzut verițe. Avem și noi, în Est, destule.

– Îți arătam frumusețile naturii, atâta tot.

Un timp, merseră în tăcere, până ajunseră pe o cornișă stâncoasă care ieșea în afară din versantul muntelui. Acolo, pădurea de brazi se rărea, lăsând să se vadă toată panorama depresiunii deșertice, unduindu-se sub ei ca un miraj.

– Ce părere ai? întrebă Nick, văzând-o cum se uita, mută de uimire.

Putea înțelege ușor de ce era acela locul lui favorit pentru a rezolva marile probleme ale vieții.

– E o minunăție, Nick...

Cuvintele erau jalnic de inadecvate.

Prin aer plutea un parfum puternic de brazi. Nu se auzea nici un sunet, numai foșnetul vântului prin copaci și, rar, cântecul câte unei păsări. Nick stătea atât de aproape, încât Fiona aproape că-i auzea bătăile inimii și-i simțea fierbințeala pielii.

Își alese un loc pe cornișa stâncoasă și se așeză. Nick făcea mișcări de relaxare, întinzându-și în fața ei brațele și picioarele.

Fiona încercă să privească pe lângă el, spre tabloul pitoresc de jos.

– Dacă ai terminat, ne putem apuca de treabă, spuse ea cam răstit, când ajunse la capătul răbdării.

– Ar trebui să-ți destinzi mușchii, ca să nu te-alegi cu vreun cârcel, o preveni Nick.

– Atunci, n-ai decât să mă duci în brațe. Aș prefera să începem să planificăm înainte ca mirele și mireasa să-și rostească jurămintele.

– Ai dreptate.

Își alese un loc lângă ea, parcându-și la un pas distanță fundul pietros și sexy.

– Camille când urmează să sosească? întrebă Fiona, încercând să calculeze de cât timp mai dispuneau.

– Probabil la noapte, târziu, sau mâine în zorii zilei. Încă nu se interesase ce avioane erau.

– Atât de curând?

– E la Bombay, nu în spațiul cosmic.

Fiona se încruntă. Ea, personal, ar fi preferat spațiul cosmic.

– Atunci trebuie să gândim cu repeziciune, altfel iar ne vom trezi luați ca din oală.

Nick dădu din cap, ridicând meditativ o sprânceană, și căzu pe gânduri.

Fiona îi urmă exemplul.

– Ce-ar fi dacă... începu el după un timp, dacă Walter ar crede că mătușa vrea totuși ca el să semneze documentele alea prenupțiale?

Ochii Fionei se dilatară.

– Dar spuneai că Winnie a refuzat să-i ceară să le semneze.

– Într-adevăr.

– Și-atunci...?

– I le-aș arăta eu.

Fiona clătină din cap.

– N-o să meargă.

– De ce? Nu crezi că s-ar înfuria și, poate, ar contramanda totul?

– Cred mai degrabă că s-ar duce la Winnie să-i ceară explicații și, când ar afla că tu ai fost cu ideea, nu ea, toată stratagema s-ar putea întoarce împotriva ta.

Nu-i menționă că ideea de a-i induce în eroare pe Walter și Winnie îi displăcea mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască.

– Atunci găsește tu ceva, dacă ești așa de deșteaptă! replică Nick, enervat.

– Asta și încerc să fac.

Ridicându-se de pe piatră, Fiona începu să se plimbe prin fața lui.

– Poate ar fi mai bine să nu ne amestecăm în viața lor, spuse ea, pradă unui neașteptat sentiment de vinovăție.

– Știu... Și eu am unele rețineri în sensul ăsta, recunoscu Nick.

Fiona mai făcu câteva ture pe cornișă.

– Nu vreau decât ca tatăl meu să fie fericit, cu adevărat fericit. Cum poate fi sigur de căsătoria asta, când nu se cunosc decât de...

Se opri, întorcându-se spre Nick.

– De cât timp se cunosc?

– De fapt, nici eu nu prea știu. De trei săptămâni... poate patru...

– Atât de puțin?

Nick dădu din cap.

– Maximum.

Încruntată, Fiona începu din nou să se plimbe.

– Ce au în comun? Cum poate reuși o relație, când doi oameni sunt atât de... în fine, atât de

diferiți? Winnie e genul spectacular. Tatăl meu e mult mai liniștit. Ca să nu mai spun și cât de conservator...

– Și mătușa e, în felul ei, precizează Nick. Nu s-ar înțelege nici într-un milion de ani.

– Exact! confirmă Fiona din toată inima. Tatăl meu a trăit toată viața în Est... la Boston. Alt oraș nu cunoaște. Aici a venit doar de scurt timp. La un moment dar, va simți că-i lipsește schimbarea anotimpurilor, căderea frunzelor toamna, primăverile, meciurile cu Red Sox...

– Iar mătușa a crescut în Vest, interveni Nick. Iubește deșertul, vara lungă cât tot anul, munții aflați în imediata ei apropiere. Nu, între ei nu poate fi decât o atracție prostească. O atracție temporară.

– Așa e, îi dădu dreptate Fiona, apoi se opri.

Ceva anume la conversația lor o deranja. Numai că nu era sigură ce anume. Ea și Nick erau de acord, absolut de acord.

Doar asta voia, nu?

Desigur. Ridică din umeri și se întoarse spre el.

– Deci, acum că ne-am înțeles, ce vom face?

Nick își trecu o mână prin păr. O fi vorbit Fiona despre Walter și Winnie, dar el se gândea mai mult la Fiona și el însuși.

Cum rămânea cu diferențele dintre ei – ca să nu mai menționeze și atracția aceea inexplicabilă?

Fiona îl privea cu ochii mari, în așteptarea răspunsului, dar Nick părea să fi uitat întrebarea. A, da... nunta... Și rudele lor care nu voiau să coopereze...

Fiona aștepta de la el un plan genial, și poate că l-ar fi găsit, dacă n-ar fi stat atât de aproape de el, cu buzele ușor bosumflate, provocatoare, ispititoare, tentante...

La dracu', nu era pregătit pentru o viață de sfânt – și numai un sfânt ar fi putut rezista în acel moment ispitei din fața lui.

Buzele ei se despărțiră, iar Nick își trase respirația.

Într-o asemenea situație, nici chiar pentru un sfânt n-ar fi băgat mâna-n foc.

O dată, își spuse, doar o dată s-o guste, iar apoi urmau să-și vadă de treabă.

Se aplecă spre ea, iar Fiona făcu aceeași mișcare.

Îi simțea căldura, dorința periculoasă, pe măsura propriei lui dorințe. Mirosul ei îl înnebunea, buzele ei întredeschise îl atâțau. Cu un geamăt scăzut, le cuceri – o cuceri.

Dar Fiona nu era genul de femeie pe care s-o săruți o dată și s-o uiți. Era acel gen care se strecoară pe sub pielea bărbatului și-l face să-și piardă mințile.

Și le simțea cum se risipeau, pas cu pas, delicios.

Fiona nu putu decât să scoată un scâncet, în timp ce sărutul lui îi invada simțurile. Își apăsă mâinile pe piep-

tul lui solid ca stânca, nu pentru a-l respinge ci ca să se agațe de el înainte de a-și lua zborul, plutind, de pe munte.

Ar fi vrut să continue la nesfârșit – și după aceea...

Dar Nick, cu un geamăt de frustrare, se retrase, mai stăruind doar un moment cu gura pe buza ei de jos, ca și cum nu s-ar fi îndurat să se despartă. Inima Fionei bătea cu putere în piept, iar din plămâni părea să i se fi revărsat afară tot aerul.

Nick își trecu un deget peste pielea delicată de sub bărbia ei.

– Îmi pare rău, scrâșni el. Se pare că mi-e cam greu să mă concentrez...

Fiona înghiți un nod.

– În caz că n-ai observat, n-ai fost singurul participant la sărutul de adineaori.

– Am observat.

O privi cum se ridica, încercând să-și vină în fire. Își stăpâni imboldul de a o cuprinde încă o dată în brațe, devorator.

Dar un sărut n-ar fi fost niciodată de ajuns ca să-l satisfacă. O știa.

Fiona Ames era o amenințare, genul de amenințare pe care jurase s-o evite de când i se destrămase căsnicia. Genul de problemă care-l putea face să uite cum era lumea în realitate, lumea pe care o vedea zilnic în sălile tribunalelor.

– Nu ne potrivim, spuse ea atât de încet, încât Nick abia îi distinse cuvintele. Suntem la fel de nepotriviți ca Winnie și Walter...

Nu-i spunea nici o noutate.

– Sunt de aceeași părere.

Fiona continua să privească peisajul, ferindu-și fața de privirea lui.

– Toate obiecțiile pe care le avem față de relația lor sunt de două ori mai valabile în privința noastră.

– Iarăși ai dreptate.

– Între noi nu e decât... un fel de... atracție fizică. Trebuie să trecem peste ea.

– Ușor de zis, greu de făcut, replică încet Nick.

Se întoarse spre el:

– Poftim?

– Am spus: „nu-i prea greu de făcut"...

Fiona îl privi lung în tăcere, cu o expresie de nepătruns în ochii ei verzi.

– Da. Floare la ureche.

Nick preferă să-și păstreze opinia pentru el.

– Haide, spuse, să coborâm. Poate reușim să gândim mai limpede jos, unde aerul nu-i atât de rarefiat.

Fiona nu era sigură că picioarele aveau s-o poată purta înapoi pe cărarea abruptă, dar încuviință. Urcaseră până în acel loc mirific fără să rezolve nimic, reușind numai să stârnească ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

Nici unul dintre ei nu vorbi până când ajunseră la Jeep-ul cu dublă tracțiune pe care îl lăsaseră la capătul drumului.

Acolo, Nick se întoarse spre ea.

– Am găsit, spuse el. Soluția ideală.

Fără convingere, Fiona ridică o sprânceană.

– Zău? Și care să fie?

O ajută să se urce în jeep, apoi se așeză la volan, înainte de a începe să-i explice.

Fiona ascultă, făcând pe avocatul diavolului o vreme, până când recunoscu că altă idee mai bună nu putea să-i vină.

– Ar avea unele șanse de reușită... murmură ea.

De fapt, planul lui Nick avea numai un singur cusur – un defect major: însemna să petreacă și mai mult timp împreună.

Capitolul 4

Niciodată, jură Nick. Niciodată n-avea să mai meargă cu mașina lui Walter. O ajută pe Winnie să coboare de pe bancheta din spate a celui mai vechi Buick din lume, după ce în sfârșit Walter opri în fața restaurantului unde aveau să ia toți patru cina în seara aceea.

– Noi o să ne întoarcem cu un taxi, îi șopti el Fionei, în timp ce Walter ambala motorul și pleca să parcheze, lăsând în urma lui un nor de fum albăstrui. Nu mai pun eu piciorul în tancul ăsta...

– Tatei îi plac mașinile mari, îl apără Fiona. Îl fac să se simtă mai în siguranță.

– Bine, dar cu tărăboanța asta ar putea să lupte și pe front.

Fiona se uită urât la el.

– Dacă țin bine minte, seara în oraș a fost ideea ta, replică ea încet, cu grijă să n-o audă Winnie. De fapt, cred

că n-ai avut alt scop decât să-i faci să se certe și să amâne nunta. Și când colo, până acum nu aud certuri decât între noi.

Nick se încruntă. Planul nu includea și o ciondăneală de pitbulli între el și Fiona. Dar nici rablamentul cu care se deplasaseră. De unde să știe că Walter insista să-i aducă el, cu limuzina lui personală?

Chiar atunci se auzi un trosnet metalic. Vechitura lui Walter se proptise de zidul din capătul parcării. Nick nu nutrea speranțe prea mari pentru bietul meterez, în fața berbecelui de asalt pe patru roți.

– Nicholas, mi se pare că Walter a lovit ceva, spuse Winnie, trăgându-l de braț. Du-te să vezi, te rog.

– Cred că n-are nimic, mătușică, răspunse Nick, în timp ce Walter se apropia cu pas săltat.

– Au construit zidul ăla prea aproape, declară Walter. Mi-a cam luat vopseaua de pe aripă.

– Cui îi pasă de-o aripă veche? replică Winnie. Eu pentru tine îmi fac griji.

Îi netezi reverele sacoului și îl bătu ușurel pe piept.

– N-ai pățit nimic, Walter?

– A, pentru mine îți făceai griji, Win? întrebă el, nespus de încântat.

– Fii sigur că da.

Îl luă de braț și intrară în restaurant, fără să mai ia în seamă nimic din jur.

– Până acum, seara e un eșec total, comentă Fiona, pornind în urma lor.

Nick o ajunse imediat după ce intră.

– Ai tu o idee mai bună? Hai, s-auzim!

Nu știa de ce era atât de repezit, deși nici după-amiaza nu-i prea ridicase moralul. După ce o atinsese pe Fiona, după ce-i gustase buzele și-i simțise trupul lipit de al lui, îl chinuia o frustrare cumplită.

– Vii odată? întrebă ea, preferând să nu-i răspundă la împunsătură.

De cum se instalară la masă, ceilalți doi declarară că doreau o sticlă de șampanie, ca să-și sărbătorească apropiata nuntă.

Când chelnerul sosi cu sticla, Walter propuse un toast.

– Pentru noi și noua noastră viață împreună! anunță el, cu ochii spre aleasa inimii lui.

Nick îi privi încruntat peste buza paharului.

Fiona îi comunică din ochi: „fă-ceva-că-de-nu...“

Nick bătu cu degetele în masă și, cum-necum, reuși să-i evite privirile furibunde, până când sosi mâncarea.

În timp ce Walter ridica la gură prima îmbucătură, Nick se hotărî să aprindă primul calup de dinamită al serii, sperând să explodeze ca o bombă.

– Știi, Walter, asta-i ultima friptură pe care ai s-o savurezi, muuultă vreme de-acum încolo. Mătușa te va pune să mănânci numai aiurelile alea pe care le susține mentorul ei de alimentație igienică.

Bătrânul îl privi încruntat, apoi se întoarse spre Winnie.

– Win nu-mi vrea decât binele – nu-i așa, dulcea mea Win?

Și-i aruncă iubitei sale o privire detul de drăgăstoasă pentru a-i provoca lui Nick o indigestie.

– Nu vreau decât să rămâi tânăr și viril, se repezi Winnie.

– Genial, Killian, murmură Fiona, aplecându-se spre el. Mai ai și alte idei mărețe în mânecă?

– Nu, dar am să mă gândesc eu la ceva. Întotdeauna îmi vine câte una.

– Fă bine și grăbește-te.

– Ce tot șușotiți voi doi acolo? întrebă Winnie.

Nick și Fiona se îndreptară la loc în scaune.

– Nimic, mătușică, răspunse Nick. Absolut nimic.

Îi aruncă Fionei o privire ucigătoare, mârâind printre dinți:

– Ce te-a apucat? Vrei să dai planul peste cap?

– Care plan?

– Planul nostru. Sau ai uitat că avem aceleași interese?

Fiona își frământă un timp șervetul în poală, până îi veni o idee salvatoare – sau măcar așa spera ea.

Își drese vocea, pentru a capta atenția celorlați.

– Tată, începu ea, pe un ton nevinovat. Ghici cu cine m-am întâlnit mai deunăzi.

– Cu cine, Fiona? o privi în treacăt tatăl ei, întorcându-se imediat înapoi spre Winnie.

Fiona încercă să-și înghită sentimentul de vinovăție.

– Cu Adele Winston.

Dar tatăl ei n-o mai asculta. Dacă sperase ca numele frumoasei doamne care intra adesea în magazinul de antichități și se interesa de Walter să declanșeze o reacție, se înșelase.

Nick, însă, o privea cu o lucire curioasă în ochi.

– Cine-i Adele Winston? întrebă el.

– Nu contează. N-are nici o importanță.

Nick se aplecă mai aproape:

– O fostă iubită? Asta voiai să spui? Recunoaște, tatăl tău e un muieratic. Ce s-a întâmplat? L-a prins Adele cu mâța-n sac înainte de a ajunge în fața altarului?

Concluzia greșită pe care se repezise s-o tragă Nick o indignă pe Fiona.

– Nu e un muieratic! Și, nu, Adele nu l-a... vreau să zic...

Se întrerupse. Winnie și Walter nu erau atenți la nimeni și nimic din jur.

– Vreau să zic... am încercat s-o dreg... Făcea parte din plan...

– Halal plan, scrâșni Nick. Pariez că o să ne reușească de minune.

Fiona aruncă din nou o privire peste masă.

– Planul nostru, repetă ea ceva mai tare, din moment ce ceilalți doi oricum n-o ascultau.

Dar nici Nick n-o asculta. Pe față i se citea că nu credea o vorbă. Fiona își lăsă capul în mâini. Era un ricoșeu în stil mare. Când ridică din nou privirea, Nick se uita drept înainte.

În gol.

La nimeni.

Doar ei stăteau la masă.

Walter și Winnie dispăruseră în timp ce Nick și Fiona se contraziceau. Fiona se întoarse spre Nick.

Acesta ridică din umeri.

– Cine știe ce i-o fi supărat...

– Numai tu ești de vină, gemu Fiona. Acum au să... au să... Dumnezeu știe ce-au să facă!

Nick îi aranjă o șuviță de păr desprinsă din coadă. Atingerea o făcu pe Fiona să-și tragă respirația.

– Cred că ar fi mai bine să trecem la Planul B.

– Nu așa intenționasem să luăm masa azi. Te rog să mă scuzi, spuse Nick, privind-o pe Fiona cum își termina mâncarea chinezească la pachet. Nici nu aveam de gând să trec pe la birou, dar Jasmine a insistat că e un caz urgent.

Secretara îi spusese că dăduse telefon o clientă, plângând disperată. Iar Nick nu era sigur câte necazuri și suferințe mai suporta ca să-i amărască și mai mult viața.

În seara trecută, el și Fiona se înțeleseseră ca a doua zi să ia masa împreună, pentru a pune la cale Planul B. Nick

o invitase la restaurantul lui chinezesc favorit, dar după telefonul de la Jasmine trebuise să se mulțumească doar cu mâncare la pachet.

– Ce fel de caz e? întrebă Fiona, punând cutia goală pe birou, în fața ei.

Nick o privi în ochi.

– Nu pot să-ți spun.

N-ar fi vrut să-i vorbească despre caz nici dacă ar fi putut. Nu voia să umbrească nici un pic dispoziția Fionei cu părțile triste ale vieții pe care le întâlnea zilnic.

– E un caz de divorț. Nouăzeci și nouă la sută din cazurile mele sunt de divorț.

Interfonul se pe birou sună.

– Da? întrebă Nick pe un ton profesional, apăsând cu degetul pe buton.

– A venit clienta, se auzi vocea joasă și senzuală a secretarei.

– Mulțumesc, Jas.

Fiona se ridică.

– Ăă, n-am să te mai rețin...

Luând pe el sacoul, Nick își aranjă nodul cravatei.

– Stai cuminte. Jas o s-o conducă în sala de conferințe. Simte-te ca acasă.

Și ieși din birou.

– Să vă servesc cu ceva? O cafea? Un suc? întrebă Jasmine, vârând capul pe ușă.

Fiona o cunoscuse în urmă cu câteva minute pe secretara personală a lui Nick, o blondă înaltă cu picioare lungi, care părea să-și adore șeful. Fusese showgirl în acel oraș nemilos și tocmai trecea printr-o pasă proastă, când Nick o cunoscuse și-i oferise o slujbă. Fiona începea să presupună că inima lui înăsprită în sălile tribunalelor avea și o latură sensibilă. Iar Jasmine era prietenoasă, așa că o simpatiza și pe ea.

– Nu, nimic, Jasmine, îi zâmbi. Îți mulțumesc.

I-ar fi plăcut să stea de vorbă, dar știa că Jasmine era ocupată. Ar fi vrut s-o întrebe mai multe despre Nick, omul de la birou, șeful generos, bărbatul cinic care ținea viața la distanța cuvenită.

Printre teancurile de hârtii și dosare de pe birou se găsea o fotografie înrămată. Fiona o luă s-o vadă mai bine. Era un instantaneu al lui Nick, ținând de umeri două femei. Una dintre acestea era Winnie. Cealaltă semăna mult cu ea, având fața unei femei care lua viața în piept, atacând-o cu o emoție febrilă, cam la fel ca Winnie.

Aceea trebuia să fie Camille, pe care Fiona urma s-o cunoască în aceeași seară.

Încă o seară cu Nick – și cu viitoarea ei familie.

Întâlnirea cu clienta durase mai mult decât se așteptase Nick, dar se desfășurase exact așa cum prevăzuse el.

Alternativ, femeia plânsese și amenințase cu modificarea chirurgicală a anatomiei soțului ei. Pentru toate câte-i făcuse – și avea o listă întreagă – dorea un divorț rapid și necruțător.

La fel ca toată lumea.

La fel cum le asigura Nick tuturor.

Își trecu o mână prin păr. Oare de ce nu-și puteau da oamenii seama că erau nepotriviți înainte de a-și jura credință veșnică? Oare iubirea îi orbea atât de tare încât nu mai vedeau nici un semn, nici o deosebire, nici o incompatibilitate?

Extazul conjugal nu dura mult – uneori, nici măcar până se uscau semnăturile de pe certificatul de căsătorie.

Cu un teanc de hârtii sub braț, Nick porni spre cabinetul lui, pradă unei nevoi copleșitoare de a o vedea pe Fiona.

Stătea la fereastră, cu privirea spre stradă, unde arșița zilei se înălța unduitoare din asfaltul încins. La auzul ușii, se întoarse.

Nick se opri în prag, cu ochii de un albastru închis ca al înserării și părul ciufulit, după ce și-l răvășise cu degetele.

Închise încet ușa în urma lui. Fiona ar fi vrut să-l întrebe despre întâlnire, dar cuvintele refuzară să i se desprindă de pe buze. Nu știa ce se întâmplase în sala de conferințe, dar era clar că-l deprimase.

O privi lung. Fiona încercă să-i citească în ochi, pe chip, în poziția umerilor. Era un om tracasat, răscolit. Un om în suferință.

Nick traversă încăperea, aruncă hârtiile pe birou, apoi veni în fața Fionei și o cuprinse cu brațele. O strânse la piept. Și atât.

Fiona îi simți tremurul din trup. Ar fi vrut să spună un cuvânt liniștitor, dar înainte de a apuca să deschidă gura aceasta îi fu acoperită într-un sărut posesiv, hămesit, cotropitor.

Instinctiv, Fiona cedă. Îl strânse și ea la piept, lăsându-i gura s-o prade, răspunzându-i la mișcările pătimașe ale limbii. Îl mângâia, trăgându-l mai aproape, încercând să-i dăruiască alinarea de care avea atâta nevoie.

Iar el nu avea ce să-i dăruiască...

Cu un geamăt înfundat de regret, Nick se smulse din îmbrățișare, din căldura trupului ei.

– Fiona...

Trebuia să-i rostească numele, să-l audă vibrând prin aer.

– Da, Nick?

O atinse pe obrazul înroșit de fierbințeala dorinței. Degetele lui îi tremurau pe față, cutreierând pielea catifelată a obrajilor. Ce voia s-o întrebe? De ce îi rostise numele? Sau ce anume îl durea?

Nick nu voia să-i răspundă nici la una nici la alta.

O apucă de mână.

– Hai să plecăm de-aici.

Capitolul 5

Nick conducea mașina prin deșertul încins de parcă l-ar fi fugărit un regiment de demoni. Fiona îi aruncă o privire. Stătea într-o poziție neînduplecată, cu fălcile strânse și mâinile încordate pe volan.

– Cred că înțeleg, Nick, spuse ea încet.

O privi scurt.

– Ce să înțelegi?

– De ce i-ai propus acel acord prenupțial lui Winnie. De ce ești împotriva căsătoriei – adevăratul motiv...

Nick reveni cu privirea spre drum. În ochii Fionei se vedea că întrezărise – cel puțin parțial – ce anume îi rodea sufletul. Crunta lui neîncredere. La adresa căsătoriei. La adresa dragostei.

– Văd multe divorțuri, Fiona. Toate sunt neplăcute.

– Dar nu toate căsniciile se sfârșesc la tribunal, replică ea. Părinții mei au fost fericiți, nespus de fericiți, treizeci de eni.

Nick îi aruncă o privire împietrită.

– Excepția care confirmă regula, Fiona.

Căsnicia era o farsă. De bine de rău, toți își dădeau cuvântul. Partea bună era simplă, dar puțini rezistau când începea partea rea. O știa. Propria lui căsnicie nu durase nici un an măcar.

Nesfârșita paradă de divorțuri îi colorase viața, îi deformase perspectiva și, în cele din urmă, îi afectase iremediabil căsnicia cu Catherine. Femeia aceea nu reușise să-i descopere suferința – iar el nu știuse cum să i-o dezvăluie.

Suferise încă de pe vremea morții mamei sale. Tatăl lui nu-i stătuse alături. Jake Killian își înecase durerea în alcool, până când, într-un târziu, își părăsise fiul, fără o singură privire în urmă.

– Îți iubești mătușa foarte mult, nu-i așa? întrebă încet Fiona.

– Mătușica m-a crescut ca pe copilul ei, după moartea mamei, răspunse el.

Iar unchiul Gray îi fusese ca un tată băiatului singuratic, adăugă în gând. Înlătură amintirea, ridicând din umeri.

Fiona ar fi vrut să-și exprime compasiunea, dar simțea că Nick n-ar fi acceptat-o. Știa ce însemna să-și piardă mama.

– Câți ani aveai?

– Opt. Winnie și Gray s-au purtat minunat cu mine. Au avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Acum câțiva ani,

Gray a murit, iar eu i-am promis pe patul de moarte că voi avea grijă de mătușa. Că am s-o apăr, pe ea și interesele ei.

S-o apere de bărbați ca Walter, își spuse Fiona, stăpânindu-și un zâmbet. Admira devotamentul lui Nick față de familie, față de mătușa lui. Dar, curând, această sarcină avea să-i revină tatălui ei. Se întrebă cum urma să reacționeze Nick. Avea să renunțe elegant la orice responsabilitate, o dată ce Winnie se căsătorea?

– Am impresia că Gray a iubit-o foarte mult, spuse ea, revenind la subiect.

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, pe chipul lui Nick apăru o undă de zâmbet.

– Într-adevăr, spuse el încet. Au fost foarte fericiți.

– Încă un exemplu de căsnicie care a durat, sublinie Fiona.

Nick o privi o clipă încruntat.

– Am spus că mai există și rare excepții. Poate tocmai fiindcă se cunoșteau atât de bine, și de atâta vreme. Mătușa mi-a spus că s-au iubit încă din copilărie.

Se înțeleseseră să unelteasc zădărnicirea planurilor de nuntă ale rudelor lor, dar căsătoria părea sortită să se realizeze, în ciuda oricăror încercări din partea lor.

Poate că era mai bine doar să savureze ziua împreună. În curând aveau să se despartă.

Deodată, Nick știu unde voia s-o ducă.

– Vreau să-ți arăt un anumit loc, spuse el. Nu e departe de-aici. Te interesează?

Deși nu știa despre ce era vorba, Fiona dădu din cap.

– Mă interesează orice.

O șopârlă trecu peste picioarele ei, făcând-o să țipe ușor. Dar, în pofida celor câțiva locuitori nedoriți ai orășelului, se bucura că veniseră.

Surprise, Nevada. Un loc uitat de timp.

O pagină din Vestul Sălbatic.

Orașul-fantomă părea pierdut în deșert. Îl despărțea o lume întreagă de luminile din Las Vegas.

Fiona intră într-o anticărie prăfuită, lăsându-se pătrunsă de atmosferă. Nu știa încotro să se uite mai întâi. Se agăță de brațul lui Nick.

– O, Nick, știai că avea să-mi placă aici!

Nick zâmbi. Numele orașului, Surprise, nici nu se compara cu expresia din ochii Fionei când ajunseseră la destinație.

– Hai, o îndemnă el, uită-te.

Fiona îi dădu drumul și se duse să privească într-o vitrină plină cu obiecte dintr-o epocă de mult apusă.

– Localnicii trăiau bine, comentă ea.

– Aurul pe care-l extrăgeau din împrejurimi îi făcea milionari peste noapte, replică Nick, aplecându-se să privească și el.

– Și pe urmă, averile s-au risipit din nou, murmură cu tristețe Fiona, amintindu-și cele învățate la orele de istorie, cu ani în urmă.

Luă în mână o cutiuță aurită, bătută în pietre scumpe, la fel de strălucitoare ca ochii ei.

– Ce-ai găsit acolo? întrebă Nick, sperând ca glasul să nu-i trădeze tumultul interior.

– O, Nick, e caseta de bijuterii a unei femei. Veche, mică, delicată. Am crezut că-i din alamă, dar e aur curat.

Se răsuci spre el, cu o mișcare impetuoasă.

– Mi-ar plăcea să le cumpăr pe toate și să le expediez la magazinul meu. Fiecare piesă e atât de neobișnuită, cel puțin în comparație cu ceea ce se găsește în New England. S-ar vinde foarte bine.

– Inclusiv caseta de bijuterii?

Fiona atinse un arabesc de pe capacul casetei.

– Pe asta n-aș vinde-o, spuse ea, punând-o la loc cu gingășie.

În timp ce Fiona era ocupată să-și imagineze viața minerilor de odinioară, Nick îi strecură vânzătorului banii pentru casetă, cu speranța ca Fiona să nu se mai uite în vitrină, descoperindu-i lipsa.

Se simțea bine că-i cumpărase vechiul bibelou. Ciudat de bine.

Și nu ținea să se întrebe de ce.

– Hai să bem ceva la „Papucul de aur“, propuse el, după ce Fiona scotoci prin toate ungherele celui de-al treilea magazin de antichități din același cvartal.

Când se așezară în holul roșu cu auriu al vechiului hotel restaurat din oraș, sorbind limonadă cu gheață, Nick puse în fața ei cutiuța filigranată.

– Pentru tine, spuse el simplu.

Fiona făcu ochii mari.

– Ai... ai cumpărat-o?

– Am vrut să fie a ta.

– Dar...

Ridică privirea dinspre caseta bătută în nestemate, către chipul lui.

– Dar, Nick, nu... nu pot s-o primesc. E prea valoroasă.

– Era prea valoroasă pentru a o lăsa acolo ca s-o cumpere altcineva, Fiona, cineva care n-ar fi știut s-o aprecieze așa ca tine.

– Ești nedrept, Nick. Nu poți privi lucrurile astfel.

Știa că, pe acea cale, Nick făcea apel la latura ei sentimentală. De unde știuse că aceea era slăbiciunea ei? Începea să țină mult prea mult la Nick Killian, ceea ce nu era bine. Îl cunoștea doar de câteva zile. Peste alte câteva zile, avea să-l lase în urmă, întorcându-se la viața ei.

Deocamdată, putea să-i primească elegant cadoul. Iar mai târziu, poate, urma să găsească o cale de a se achita.

– Îți mulțumesc. Știu de pe-acum unde-am s-o pun în casă.

– Da? Și unde anume?

– Am un pat mare cu baldachin, din lemn de trandafir, pe care l-am cumpărat ca să-l vând din nou și pe urmă nu m-am mai putut despărți de el. O voi pune pe noptiera de alături.

– La capul patului?

– Da.

Oare de ce suna atât de intim cuvântul pat rostit de buzele lui Nick? Fiona înghiți în sec, mutându-și privirea dinspre ochii lui arzători. Fusese un comentariu nevinovat, dar numai astfel nu părea.

Nick observă roșeața bruscă din obrajii ei. Ar fi vrut să-i vadă aprinși la fel în extazul pasiunii. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea în patul acela mare, cu baldachin, să-i vadă părul roșu ca flacăra revărsat pe pernă. Dragoste nebună. Dragoste blândă, cu încetul.

La naiba, ce-i făcea femeia aata?!...

Nici el nu mai știa.

– Și unde găsești asemenea piese, ca paturile cu baldachin? o întrebă.

Mai degrabă ar fi întrebat-o ce purta noaptea, când se strecura în așternut, dar trăsese concluzia că ar fi fost de preferat să nu știe.

– Umbli prin depozite pline de praf, te duci la licitații, cum faci?

– Sunt atentă la toate posibilitățile. Caut anunțuri prin ziare. Mă duc la cumpărături în toate orășelele, pe o rază de o sută de mile în jurul Boston-ului. Uneori mă deplasez și mai departe, când aflu despre câte o vânzare avantajoasă.

– Și în timpul liber ce faci?

Se întreba cum și-l ocupa – și cu cine.

– Care timp liber? Duminica și lunea umblu pe teren. Seara șlefuiesc și lăcuiesc. De marți până sâmbătă sunt ocupată cu clienții, dacă am noroc.

– Și de ce nu-ți iei un partener?

– Un partener...?

Fiona așteptă o clipă, ca și cum ar fi trebuit să-și adune gândurile.

– Magazinul meu e mic, spuse ea, cu un ușor tremur în voce. Abia îmi ajung banii pentru o singură persoană. Poate că, peste un an, doi, voi reuși să-mi angajez un ajutor, cel puțin cu jumătate de normă.

– Îți place mult munca ta, nu-i așa? continuă Nick, luându-i mâna peste masă, cu un gest absent.

Vocea Fionei începu să tremure din nou.

– Cred că te plictisesc.

– Deloc. Vreau să mai aud. Cum te distrezi, cum te... relaxezi?

Fiona făcu ochii mari, apoi și-i îngustă ușor, răutăcios.

– Dacă încerci, într-un mod nu prea subtil, să întrebi dacă există un bărbat în viața mea, află că în momentul de față nu am pe nimeni.

Într-adevăr, asta întrebase – iar răspunsul îl bucură enorm. Nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– A fost cineva, odată, continuă Fiona. Un om pe care credeam că-l cunosc, după care am descoperit că nu era așa. Înainte de a mă căsători cu el, din fericire.

– De-asta ții atât de mult la prudență?

Fiona își retrase mâna dintr-a lui, coborând privirea. Nick ar fi preferat să-l privească, să-i mângâie chipul în felul acela al ei, involuntar și inconștient.

– Credeam că dragostea poate să apară peste noapte, dar... nu s-a întâmplat așa. Pentru mine, cel puțin, nu durează.

– Așa că preferi ca tatăl tău să mai aștepte, înainte de a se repezi să se însoare cu mătușa?

Fiona ridică ochii. Erau mari și solemni. Și triști.

– Ce s-a întâmplat, Fiona? Cu bărbatul acela pe care ai crezut că-l cunoșteai...

Nick simțea că-l ura pe acel nenorocit. L-ar fi spânzurat de o anumită parte a trupului, dacă ar fi putut. Pentru ceea ce-i făcuse Fionei.

Fiona trase adânc aer în piept. Nu se mai gândise de mult la Adam, nu voise, și totuși Nick părea să aibă dreptate, experiența cu Adam o făcea să fie prudentă. De aceea nu credea în dragostea la prima vedere, nici în privința tatălui ei și a lui Winnie și, cu siguranță, nici în ceea ce-o privea pe ea însăși.

– E mult de-atunci, Nick. Eram foarte tânără. Oricum, nu mai are nici o importanță.

– Ești sigură, Fiona?

– Sunt sigură.

Nu voia să-i spună ce proastă fusese, cât de greșit îl înțelesese pe Adam. Nu voia să spună că individul nu avea nici o celulă fidelă în tot trupul, că le făcuse avansuri unor prietene de-ale ei, iar cu una avusese chiar și o aventură trecătoare.

Nu avea nevoie de compasiunea lui Nick, nu voia să-l vadă năvălind pe un armăsar alb ca s-o salveze de vechile dureri, de un bărbat care o nedreptățise.

– Haide, Nick, să mergem și să ne uităm la artiștii de stradă.

Capitolul 6

– Hai mai repede, că întârziem!

Nick alerga prin aeroport, cu Fiona gâfâind pe urmele lui. Nu ardea de nerăbdare s-o cunoască pe Camille. Dacă venise într-adevăr cu acel avion, așa cum se aștepta Nick, mai rămânea prea puțin timp până la nuntă.

Dar Nick nu-i dădea de ales. Pașii lui lungi îl purtau prin săli, iar Fiona trebuia să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă.

Când ajunseră la poarta de debarcare, pasagerii coborau deja din avion. Luând-o de mână, Nick începu să-și caute verișoara din priviri.

– Poate că n-a prins avionul. Poate a pierdut legătura la New York...

– Uite-o!

– Unde?

Nick nu-i răspunse, scoțând în schimb un muget asurzitor:

– Camille!!!

Privirea Fionei cutreieră mulțimea, ca să vadă cine răspundea. În clipa următoare o recunoscu imediat, din fotografia de pe biroul lui Nick.

– Nick!

Camille îl văzuse și ea și-i făcu cu mâna.

Părea coborâtă dintr-o altă epocă. Fustele ei largi și unduitoare, de peren copil-al-florilor, și nenumăratele codițe de hippie, o făcură pe Fiona să zâmbească.

Părul lung și negru îi ajungea până mai jos de talie. Pe un umăr slab îi stăteau agățate trei genți de voiaj. Pe lângă unda de oboseală cauzată de decalajul orar, avea o față plină de viață, emoție și simțire.

Fiona o simpatiză pe dată.

Greu i-ar fi fost cuiva să n-o placă pe Camille.

– Am întârziat? întrebă ea, îmbrățișându-l energic pe Nick. Au făcut-o, s-au căsătorit fără mine?

– Nu, încă nu s-a întâmplat, o liniști Nick. Le-am spus să te aștepte și au acceptat.

Camille oftă ușurată, apoi se întoarse zâmbitoare spre Fiona.

– Bună, surioară, salută ea, luând-o cam pe nepregătite.

Surioară? În fond, își dădu seama Fiona, cu o tresărire, în urma acelei nunți aveau să devină surori. Dar căldura Camillei era incontestabilă.

– Bună, Camille, răspunse ea, apoi se îmbrățișară ca două adevărate rude.

Nick luă pe umăr bagajele verișoarei lui.

– Astea-s toate, sau trebuie să trecem și pe la carusel?

– Astea-s.

Camille îi luă pe amândoi de câte un braț, zâmbindu-le pe rând.

Drumul spre parcare trecea pe lângă același carusel de bagaje unde începuseră peripețiile Fionei. Oare trecuseră numai câteva zile de-atunci...?

– Bine faci că-ți duci singură bagajele, comentă Nick. Drăcoveniile astea au efecte neașteptate.

Arătă spre monstrul argintiu rotativ care fusese cât pe ce să-i morfolească nebunatica rufărie de corp.

– Să-mi amintești să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat, dragă verișoară.

– Nu zău? E interesant? se trezi pe dată curiozitatea Camillei.

Nick schimbă o privire cu Fiona – o privire numai de ei doi înțeleasă.

– Să zicem că Nick a avut o întâlnire intimă cu chestia aia... remarcă Fiona.

– Vreau să aflu totul! insistă Camille, intrigată.

Dar povestea trebuia să mai aștepte. Nick le conduse la Mercedes-ul lui Winnie, parcat în apropiere. Mătușa lui și Walter voiseră să facă parte și ei din comitetul de primire, dar Nick nu putea fi sigur că Walter n-ar fi insistat că vină cu mașina lui. Așa că îi lăsase acasă, umflând baloane pe care scria „Bine ai venit!“ pentru Camille.

Nick ar fi preferat să se lipsească de mica petrecere improvizată pe care o plănuiseră, petrecându-și seara singur cu Fiona. Nu-i plăcea intervenția intempestivă a realității – realitate reprezentată de nunta care nu mai așteptase decât sosirea verișoarei lui.

Poate reușea s-o tragă un moment deoparte, pentru o mică discuție de familie, ca s-o convingă că acea năstrușnică idee matrimonială a mătușii risca să fie o greșeală amarnică...

Merita să încerce – dar, dat fiind că verișoara lui vedea lumea printr-o pereche de ochelari roz, nu era prea sigur că ar fi ascultat de glasul rațiunii.

Poate că ideea cea mai bună rămânea tot a Fionei: să-i ia deoparte și să discute pe față – separat, desigur. Împreună, tindeau să se soarbă din priviri până amețeau, iar rațiunea nu mai avea nici o șansă.

Când ajunseră acasă, curtea și grădina forfoteau de lume. Winnie părea să fi invitat jumătate din populația permanentă a Las Vegas-ului. Camille reacționă așa cum se cuvenea în fața baloanelor agățate în toate punctele posibile, iar Fiona le fu prezentată prietenilor vechi și mai puțin vechi. Nick îi evita, stând lângă o jardinieră cu un palmier, unde sorbea din pahar și o urmărea pe Fiona cum circula grațios prin mulțime.

– E frumoasă, vere, îi întrerupse șirul gândurilor Camille, care reușise să scape de ceilalți.

– Cine? întrebă Nick, făcând pe neștiutorul.

– Femeia de la care n-ai fost în stare să-ți iei ochii toată seara.

Nick trase o dușcă zdravănă de bourbon, făcând cuburile de gheață să i se ciocnească de dinți, cu un clănțănit.

– Camille, ai stat prea mult la soare.

– Lasă, că se vede cât de colo că ești căzut în limbă. Din prima clipă am observat.

– Câtă deșteptăciune!

Nick era hotărât să nu cedeze nici în ruptul capului.

– Cred că, în loc de a urmări interesele mele sentimentale, mai bine te-ai gândi la ale mătușicii.

Camille ridică o sprânceană.

– Walter? E un scump. Și-i bărbatul ideal pentru ea.

– Nu știu de ce, mă așteptam să spui asta.

– Nu-ți convine că se căsătoresc, așa-i?

Nick pufni.

– Cum să-mi convină!?

– Și pot să te întreb și eu de ce?

– Peste șase luni o să se-aleagă praful de toate, iar mătușa va fi cu inima zdrobită. Și falită, probabil. A refuzat să-i ceară lui Walter să semneze acordul ăla prenupțial pe care i-l redactasem eu.

– Bravo ei! comentă Camille, îngustându-și ochii. Și ar fi trebuit să te concedieze, ca avocat, pentru că ai venit cu o idee ca asta.

Nick gemu. Scorul era trei la unu. Trei femei care se împotriveau propunerii lui atât de practice. Winnie, Fiona, iar acum și Camille. Părea să fie o trăsătură tipică a femeilor.

– Să mă concedieze pentru că-i port de grijă? Pentru că-i protejez interesele?

Camille îl împunse cu un deget în piept.

– De-acum încolo, o să-i poarte Walter de grijă.

Nick își termină paharul dintr-o sorbitură, rămânând cu privirea posomorâtă spre cuburile de gheață.

– Mda... Walter...

– Și asta ce-ar vrea să însemne?

Camille nu așteptă răspunsul, preferând în schimb să se lanseze într-un nou pomelnic al calităților lui Walter.

– Cred că mai vreau un pahar, murmură Nick.

– Iar eu vreau să vorbesc cu Fiona, zâmbi fudul Camille. Dacă refuzi să-mi spui ce se întâmplă între voi, poate c-o să-mi spună ea.

– Nu se întâmplă nimic între noi.

– Mda, cum sunt eu regina Indiei!

Fiona îl zărise pe Nick privindu-și încruntat verișoara. Era clar că se certau și nu avea nevoie de prea multă minte ca să ghicească subiectul: nunta.

Se întoarse spre cei doi cu care stătea de vorbă – Madge și Sol, vechi prieteni de-ai lui Winnie. Sau poate se numeau

Midge și Sal...? Nu mai ținea minte. Nu reținuse nici jumătate din oamenii cărora le fusese prezentată și nu știa cum să scape de ei mai repede.

Chiar atunci, Camille apăru lângă ei.

– Scuzați-mă o clipă, Madge, Sal... Am ceva de discutat cu Fiona.

Și o smulse de lângă cei doi, spre o masă cu umbrelă de lângă piscină.

Părea să fi uitat complet de cearta cu Nick. Ochii albaștri îi străluceau de veselie.

– Deci, ai făcut cunoștință cu toată lumea? întrebă ea, potrivindu-și o coadă lungă și subțire după ureche. Prietenii mamei pot fi foarte pisălogi...

Așezându-se pe un scaun de grădină, Fiona își scoase piciorul din pantof ca să și-l mai dezmorțească.

– Să zicem că-mi prinde și mie bine o pauză.

– Bun. M-am gândit că am putea sta de vorbă.

Fiona își rezemă bărbia în palmă, întrebându-se dacă verișoara lui Nick venise ca s-o atragă de partea ei, în conflictul pe care-l avuseseră.

– Fiona, Nick nu e de acord cu nunta asta. Trebuie să știu ce părere ai tu.

– Ce părere am eu despre nuntă...?

– Da. Ești pro sau contra căsătoriei?

Îi studie fața onestă. Nu voia să spună nimic rău la adresa lui Winnie.

– Camille, voi fi sinceră cu tine.

– Bun. Așa și vreau să fii. Am fost plecată un an și jumătate. Nu știu ce s-a mai întâmplat în viața mamei.

Fiona se aplecă spre ea.

– Nu-s sigură că eu știu mai mult – despre viața tatălui meu, vreau să zic. Nunta asta m-a luat complet prin surprindere. Și n-am prea avut timp să mă obișnuiesc cu ideea...

Nu adăugă că Nick îi răpea prea mult din timpul de gândire.

– Camille, n-am nimic împotriva nunții ca atare, dar cred că se cunosc de prea puțină vreme ca să facă un asemenea pas, atât de important...

– Dar par atât de fericiți! protestă Camille. Uită-te la ei, numai...!

Privirea Fionei o urmări pe a Camillei. Winnie vorbea cu însuflețire, în mijlocul unui mic grup. Alături, Walter o sorbea din ochi.

Reveni cu ochii spre Camille.

– Mama mea a fost cu totul alt gen de femeie decât Winnie, spuse ea încet. Era blândă și caldă – nu că Winnie n-ar fi și ea așa... se grăbi să adauge. Dar într-un fel complet diferit...

– Vrei să zici că făcea prăjituri și fursecuri, interveni Camille. Eu n-am cunoscut, toată copilăria, decât fursecuri împachetate în celofan.

Se întrerupse o clipă, zâmbind.

– Știi, ești foarte norocoasă. M-am întrebat de multe ori cum e să ai o mamă generăleasă a gospodăriei, în locul uneia pe lângă care până și Auntie Mame pare o femeie așezată la casa ei...

Fiona râse. Într-adevăr, avusese mare noroc. Niciodată nu-și dorise un alt fel de copilărie.

– Mă tem că tatăl meu, ajuns în toamna vieții, caută ceva diferit de ceea ce a cunoscut împreună cu mama mea.

– Și crezi că acel ceva diferit nu va fi la fel de bun pentru el.

– Cred că n-o să... dureze.

Camille deveni gânditoare.

– Ai iubit-o foarte mult pe mama ta. Îmi dau seama cât de greu e pentru tine.

– Dar tu ce părere ai despre căsătoria lor, Camille? întrebă Fiona, lovind ușurel cu palma un balon pe care scria „Bine ai venit!“, legat de spătarul scaunului.

– Walter e un scump și-un dulce. Mi-a plăcut din prima clipă, zâmbi Camille. Și, deși Nick consideră că ar trebui să-i plătesc mamei o călătorie pe Lună până va reveni cu picioarele pe pământ, cred că vor face ceea ce vor – se vor căsători. Cu sau fără binecuvântarea noastră.

Fiona dădu din cap. Nu încăpea nici o îndoială, Camille avea dreptate. Perfectă dreptate.

– Dar de-ajuns cu ei doi, acum. Sunt curioasă să știu ce se întâmplă între tine și malacul ăsta de văr al meu.

Vocea Camillei scăzuse subtil, devenind mai discretă, mai confidențială.

Fiona se rezemă de spătar, parcă pentru a se îndepărta cât mai mult de întrebare.

– Nu se întâmplă nimic.

„Și vrei să te cred?“ păru să riposteze privirea Camillei.

– Oi fi fost eu plecată din țară, dar n-am pierdut contactul cu realitatea, spuse ea. Iar privirile pe care ți le aruncă tipul, cât e curtea de lată, sunt cum nu se poate mai reale.

Fiona deschise gura să nege, dar adevărul era că surprinsese nu o dată ochii lui Nick ațintiți asupra ei.

Și ea se uitase după el. De la începutul seratei, știuse în fiecare clipă unde se afla și ce făcea, de parcă ar fi avut un fel de radar feminin în cap. Însă nu era gata să recunoască acest lucru în fața perspicacei Camille.

– Cred că ai o imaginație hiperactivă, spuse ea, ridicându-se cu un zâmbet nevinovat. Mă duc să caut ceva de băut. Vrei și tu?

Camille, însă, n-avea de gând să se lase cu una, cu două.

– Rareori mă înșel. Îl cunosc foarte bine pe Nick și, de când ai apărut tu aici, se poartă de parcă ar fi dat un camion peste el.

Fiona cunoștea prea bine sentimentul, dar nu era nevoie să i-o spună.

La jumătatea drumului spre bar, Nick o interceptă:

– Ce-i cu tine? Parcă ai fugi de-un pluton de execuție.

Fiona ridică privirea spre chipul lui bronzat.

– Există vreo posibilitate de a o șterge de la o serată din-asta de-ale lui Winnie?

Drept răspuns, Nick zâmbi strengărește.

– Nu credeam să mi-o mai propui vreodată...

Fiona ar fi vrut să se întoarcă la hotel, să facă un duș lung și să se vâre în pat. Voia să uite de toate, și de nuntă, și de Nick. Dar, după expresia de pe chipul lui, se vedea că avea cu totul altceva în minte.

Gândul de a se strecura în așternut alături de Nick îi făcea inima s-o ia razna. Simți cum i se usca gâtul. Adierea ușoară a deșertului, care o răcorise toată seara, părea să se fi transformat dintr-o dată în dogoarea unui cuptor încins. Era convinsă că obrajii îi ardeau ca focul, numai gândindu-se la ceea ce-ar fi putut face bărbatul acela cu trupul ei.

Alungă gândul, încercând să judece rațional.

– Nu la asta m-am referit. Și-n plus, tu nu poți să pleci – Winnie contează pe tine.

Nick aruncă o privire spre Winnie, care sporovăia veselă cu un grup de prieteni, ținându-și mâna pe brațul lui Walter.

– N-au să ne simtă lipsa, spuse el.

– Dar Camille? Abia a ajuns acasă...

– Nici ea n-o să moară de dorul nostru.

– Facem pariu?

Cuvintele îi scăpaseră pe negândite, iar Fiona și le regretă în clipa când văzu sprâncenele lui Nick înălțându-se cu curiozitate.

– Mm?

Reacția lui monosilabică ascundea o întrebare clară.

Fiona se încruntă.

– Dacă plecăm, cine știe ce concluzii o să tragă pe seama noastră...

Nick zâmbi, cu o expresie asemănătoare cu cea de când Fiona îl văzuse prima oară – înconjurat de acel roi al muierilor fascinate de lenjeria intimă pe care el și-o strângea de pe caruselul de bagaje.

– Și ce concluzii ar putea fi alea...?

– Păi, ăă... cele evidente...

Fiona își legănă mâna prin aer, evaziv, cu speranța că acest răspuns avea să pună capăt amuzamentului tot mai intens al lui Nick.

Nici o șansă.

– Cele evidente? Vrei să spui că o tulim ca să facem dragoste, fierbinte și cu patimă?

– Ar putea trage o asemenea concluzie...

Conversația nu-i plăcea deloc, iar Fiona își dorea s-o fi putut lua de la început. Ar fi avut grijă s-o orienteze în altă direcție. Ar fi aruncat o remarcă veselă, un comentariu indiferent, ceva care să nu poată da naștere la interpretări greșite.

– Atunci, poate ar fi bine să nu lăsăm ca o concluzie atât de interesantă să se irosească de pomană...

Amenințarea de a ceda în fața lui Nick era cât se putea de palpabilă, iar Fiona se îndoia că avea putere să se împotrivească...

– Nick, eu...

Nu știa și nici nu avea să afle vreodată ce voise să spună, căci în acel moment atenția tuturor fu atrasă spre Winnie și Walter.

Winnie bătuse din palme, cerând să se facă liniște. Voia să anunțe ceva.

– Ho-paa... murmură Nick, lângă Fiona.

– „Ho-paa"? De ce „ho-paa"?

Dar, când Winnie începu să vorbească, Fiona înțelese prea bine ce și cum însemna acel „ho-paa" de rău augur.

Winnie strălucea toată, cu obrajii îmbujorați, ochii languroși și un zâmbet larg, emoționat, pe buze.

– Fetelor și băieți, prieteni și rude, începu ea, zâmbindu-le tuturor. Walter și cu mine vrem să știți că mica noastră nuntă, care fusese amânată, s-a reprogramat.

Un val de murmure străbătu mulțimea. Lângă Fiona, Nick gemu, cu un sunet care o pătrunse până-n adâncul trupului și al sufletului. Îl luă de mână. El i-o strânse, cu palma fierbinte și degetele petrecute printre ale ei.

Winnie continuă:

– Sunteți invitați cu toții să veniți pentru a sărbători împreună acest fericit eveniment. Poimâine, la orele șase seara.

Se întoarse spre Walter și-l sărută pe obraz, scurt, înainte de a începe să curgă de peste tot felicitările.

Capitolul 7

– Ei, cred că nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să-mi scot fracul de la naftalină, spuse Nick, în timp ce se plimba prin chioșcul cu dantelărie albă de lemn.

– Iar eu va trebui să fac febră musculară călcând taiorul ăla roz pe care sperasem să nu trebuiască să-l despachetez, replică Fiona, care stătea așezată pe bancheta de lemn din chioșc, cu picioarele ridicate și bărbia rezemată pe genunchi.

Se retrăseseră pe furiș, în timp ce toți ceilalți urau casă de piatră fericitului cuplu. Aici era liniște, rumoarea veselă a petrecerii auzindu-se doar ca prin vis, de undeva de departe.

– Am încercat, am pierdut... spuse învins Nick, continuând să se plimbe.

– Probabil că pierduserăm încă dinainte de a începe.

Nick nu răspunse, răvășindu-și doar părul cu mâinile.

Razele lunii, intrând prin dantelăria traforată, îi luminau fruntea încreștită de îngrijorare. Era mult mai deznădăjduit decât sugera remarca lui fatalistă.

Fiona ar fi vrut să-l consoleze, să-l sărute până-i risipea toate grijile.

– Poate că va fi bine, spuse ea. Poate că până la urmă se va aranja totul. În fond, ce știm noi? S-ar putea să ne fi făcut griji de pomană.

– Mda... sigur...

După tonul pe care răspunse, nu prea părea să-l dea încrederea afară din casă.

Fiona se rezemă de peretele chioșcului, închizând strâns ochii. Se ruga ca Winnie să nu-l dezamăgească pe Walter așa cum făcuse Adam cu ea, să se iubească îndeajuns pentru a-și trece cu vederea unul altuia toate metehnele și idiosincraziile, și a fi fericiți împreună.

Nick îi aruncă o privire. Să fi fost oare doar o iluzie cauzată de lumina lunii, sau pe genele ei luceau lacrimi? Fusese atât de absorbit de propriile lui griji, încât un moment uitase că și Fiona era deznădăjduită de reluarea planurilor matrimoniale.

Suferea, iar Nick se întrebă dacă un sărut i-ar fi alungat durerea.

În depărtare, petrecerea continua. Se auzeau râsete. Cineva pusese muzică, iar în lumina felinarelor din curte se vedeau dansând câteva perechi.

Nick se apropie de Fiona și îi ridică bărbia cu un deget. Ochii ei se deschiseră. Da, erau plini de lacrimi. Nick își trecu degetul pe sub pleoapa ei. O picătură caldă îi căzu pe piele.

– Îmi acordați acest dans, frumoasă domnișoară?

Gura gingașă a Fionei se arcui într-un surâs vag, contrastând cu lacrimile din ochi. Se ridică, netezindu-și fusta.

Era desculță. Sandalele îi rămăseseră pe bancă și le lăsă acolo, preferând să danseze în picioarele goale.

– Voi avea grijă să nu te calc, promise Nick, conducând-o spre centrul pavilionului.

Fiona lunecă în brațele lui, deloc preocupată de picioare, numai de inimă, pe care Nick i-o cucerea tot mai mult cu fiecare clipă.

Intimitatea poziției fu cât pe ce să-l doboare. Nick își simți trupul întărindu-se la atingerea ei. Fiona nu se retrase, potrivindu-se doar mai bine în îmbrățișare. Nick se rugă să nu se foiască prea mult. Putea face față unei melodii lente... dar numai atât...

– Ești dulce, îi șopti ea. Un dulce care se preface acru. Nu ești nici pe departe atât de tare și dur pe cât ai vrea să te creadă lumea.

– Tare și dur...?

Nici n-ar fi putut să găsească un calificativ mai nimerit.

– M-ai invitat la dans tocmai când eram cu moralul la pământ, parcă mi-ai fi citit gândurile. Întotdeauna ghicești de ce anume are nevoie o femeie?

Cuvintele ei îl torturau, vocea îi susura abia auzit lângă ureche. Nick nu era deloc sigur că înțelegea femeile, dar tare i-ar mai fi plăcut să-i dăruiască acestei femei tot ceea ce-și dorea de la el.

– Cred că așa sunt eu, un romantic.

– Mmm, într-adevăr.

Când muzica încetă, Nick era aproape înnebunit de dorință. Se strădui să-și readucă aminte că ar fi fost periculos să facă dragoste cu Fiona, că nu era o femeie pe care s-o poată părăsi după o noapte de pasiune.

Era o femeie care făcea bărbatul să țină la ea – și să sufere, când totul lua sfârșit.

– Poate ar trebui să ne întoarcem înainte de a ni se simți lipsa, spuse el, dezolat.

– Mmmm...

Fiona se retrase din brațele lui, iar Nick fu sigur că în ochi i se citea o undă de dezamăgire nostalgică. Înghiți în sec și o conduse înapoi, spre petrecere.

* * *

Când Fiona ajunse la restaurant, tatăl ei o aștepta. Se așeză pe scaunul din fața lui.

– Fac eu cinste, spuse ea, deșertând pe masă, din poșetă, monedele pe care le câștigase la jocurile electronice cu câteva minute în urmă.

Walter răscoli comoara cu degetele.

– Ei, bogătașă mică ce ești, la banii tăi cred că se cuvine să-ți accept oferta...

Râseră ca doi copii, lucru pe care de multă vreme nu-l mai făcuseră.

Când sosi chelnerul, comandară amândoi. Friptură pentru tatăl ei și o salată gigantică pentru Fiona.

– Și o carafă din vinul casei, adăugă ea.

Ospătarul dădu din cap, aruncând o privire spre maldărul de monede de pe masă – fără îndoială, în așteptarea unui bacșiș cât mai generos.

– Mă bucur că am găsit o ocazie de a sta de vorbă, tată. Până acum, n-am avut nici un minut numai pentru noi doi.

– Știu. Toată halimaua asta cu nunta... Te-ai simțit bine aseară, Fiona?

Fiona îi studie chipul, în căutarea vreunul subînțeles ascuns, dar întrebarea era nevinovată. N-o văzuse furișându-se cu Nick spre chioșcul din grădină.

– Da, tată, m-am distrat de minune.

O minune cam trasă de păr, adăugă ea în gând. Nu putuse închide ochii toată noaptea.

– Îmi place Camille. Am avut ocazia să stăm de vorbă, să ne cunoaștem...

– A, foarte bine, zâmbi radios Walter. Speram să devenim cu toții o singură familie.

O familie. De familii, nu știa ce să spună. Pe Nick... numai ca pe un văr nu-l simțea.

Chiar atunci, chelnerul le aduse comanda. După plecarea lui, Fiona luă o înghițitură de vin.

– Deci, tată, cred că va trebui să găsim un loc pentru mobila ta – doar dacă nu cumva, desigur, Winnie vrea s-o amestece cu lucrurile ei.

Știa cât de drag îi era lui Walter vechiul fotoliu – tapițat cu tweed maro, cu un picior rupt, rezemat pe un volum de Louis L'Amour.

Walter o privi peste masă, cu ochii mari.

– Mobila?... N-am vorbit despre mobila mea...

– Ei, sunt sigură că Winnie va găsi o soluție. La fel cum va găsi loc și pentru colecția ta de National Geographic, pentru șepcile de baseball, pentru sticlele de vin și pentru ceasurile cu cuc.

Walter Ames puse cuțitul în farfurie, cu un zăngănit.

– Fiona, unde vrei să ajungi?

Lăsându-și și ea paharul cu vin pe masă, Fiona se aplecă înainte, peste salată.

– Vreau să te întreb dacă ești gata să renunți la vechiul tău stil de viață, pentru femeia asta.

Ochii ei îl sfredeleau pătrunzător, nepermițându-i să ocolească subiectul. Dorea un răspuns.

– „Stil de viață"... Ăsta nu-i decât un clișeu din alea pe care le aruncați voi, tinerii, încoace și-ncolo în ultima vreme. La fel ca „relații", „implicare", „sentimente", „comunicare verbală"... Baliverne, Fiona. Winnie și cu mine ne iubim, și cu asta, basta!

– Dar, tată, de unde știi că e iubire adevărată?

– Fiona, nu e nevoie s-o examinăm la microscop. Când te izbește, știi că nu mai încape nici o îndoială.

Cuvintele lui îi reverberară câteva momente prin cap. Când te izbește. Se gândi la Nick și la acel impact puternic pe care-l simțea de fiecare dată când el îi zâmbea, când îi atingea mâna, când... o săruta...

Dar abia dacă-l cunoștea pe Nick.

Nici tatăl ei n-o cunoștea pe Winnie.

Iubirea nu apare peste noapte.

Fusese îndrăgostită o dată, dar timpul îi dovedise că se înșelase. Timpul putea să-l zdrobească și pe tatăl ei.

Și nu voia să i se întâmple asta.

– Tată...

– Fiona, nu vreau să mai discutăm unde va merge sau nu va merge mobila mea. Winnie și cu mine putem rezolva împreună problema asta, sunt sigur.

Pe obrajii lui apăruseră două pete roșii de indignare.

Era un om încăpățânat. Și nu ceda nici cu un pas, când era vorba de iubita lui Winnie. Fiona dorea cu disperare să creadă că avea dreptate, că totul avea să se rezolve.

Și poate că așa urma să se întâmple. O spera din tot sufletul.

– Bine, tată...

Își făcu de lucru cu salata, fugărind o roșie pitică prin farfurie. În timp ce-i zâmbea tatălui ei, se resemnă în sinea

sa cu gândul că a doua zi avea să arunce cu boabe de orez și să închine cu șampanie pentru fericirea proaspeților căsătoriți, urându-le „casă de piatră!“

* * *

A doua zi dimineața, când deschise ușa camerei de hotel, Fiona îl văzu în prag pe Nick, înalt, brunet, fermecător...

Și îngrijorat.

Ochii i se dilatară de mirare, iar respirația i se opri în piept, surprinsă de apariție și, în același timp, preocupată de expresia lui alarmată.

– Mătușa... începu el. A căzut de pe o scară, în timp ce decora chioșcul, împreună cu Camille. Tatăl tău mi-a telefonat adineaori, de la spital.

– O, Nick...!

– Nu știu cât de grav s-a lovit. I-am spus lui Walter că vin să te iau și mergem imediat acolo.

Fiona nu pierdu vremea cu pieptănatul. Nici măcar nu-și schimbă șortul roz și tricoul cu inscripția „Las Vegas“, pe care și le luase după duș. Pe chipul lui Nick se vedea clar că abia aștepta să pornească.

– Îmi iau poșeta și-am venit, îi spuse ea.

Smulse poșeta de pe pat, se asigură că avea cheia camerei înăuntru și îl urmă pe Nick afară.

Peste zece minute, Nick opri mașina în parcarea aglomerată a vizitatorilor, o luă pe Fiona de mână și porniră grăbiți spre intrarea la camera de urgență. Imediat ce ajunseră în hol, o văzură pe Camille. Stătea așezată pe marginea unui scaun, răsfoind nervoasă o revistă, deși se vedea clar că habar n-avea ce conțineau paginile. La apariția lor, sări în picioare.

– E bine? întrebă Nick. Nu și-a rupt nimic?

– Acum așteaptă rezultatele de la radiologie. S-a lovit la gleznă. Numai eu sunt de vină, se plânse Camille. Nu trebuia s-o las să se urce pe scară, ca să atârne florile alea aiurite.

– Nu te învinui degeaba, Camille, o liniști Fiona. Tatăl meu e cu ea?

– Da. N-au permis să intre decât o persoană. Stați jos. Walter mă ține la curent.

Nick începu să se plimbe prin sala de așteptare. Așezându-se pe scaunul alăturat, Fiona o ascultă pe Camille care-i explica felul cum se întâmplase accidentul și cât de încăpățânată era Winnie, care nu voia să asculte niciodată sfaturile nimănui.

Nu peste mult, în sala de așteptare apăru Walter. Era cam palid, iar părul cărunt i se ciufulise, fiind clar că și-l răvășise cu degetele – dar pe buze avea un zâmbet.

Apropiindu-se, Nick îl apucă de braț.

– Mătușa e bine? Ce-a zis doctorul? E un medic bun?

– Nu i s-a rupt glezna, răspunse Walter. Are doar o luxație, destul de urâtă. Chiar acum îi face capul mare doctorului pe chestia bandajului prea gros cu care vrea să i-o imobilizeze.

Peste câteva momente, ușile se deschiseră și Winnie apăru șontâc-șontâc, rezemându-se cu stângăcie în două cârje. Avea glezna dreaptă înfășurată într-un pansament voluminos și greoi.

Nick și Walter se repeziră în același timp s-o ajute. Winnie se aplecă spre stânga, rezemându-se de brațul lui Walter – nu de al lui Nick.

Acesta făcu un pas înapoi, renunțând s-o mai sprijine. Întotdeauna îi fusese alături – iar acum Winnie nu mai avea nevoie de ajutorul lui; numai de al lui Walter.

– Doamne sfinte, murmură ea. Nu era cazul să vă trambalați cu toții până aici.

– Eram îngrijorați pentru tine, mamă, răspunse Camille.

– Îngrijorați? N-am nimic, doar o luxație amărâtă. La fel am încercat să-l lămuresc și pe pămpălăul ăla de doctor, și când colo, uite că m-a împachetat ca pe-o potârniche și m-a mai pus și să umblu cu cârjele astea nesuferite! Vă spun eu că abia așa am să-mi rup ceva, încercând să mă obișnuiesc cu ele!

– Hai, Winnie iubito, doar e spre binele tău, o liniști Walter. Să mergem acasă, după care Nick și cu mine o să terminăm de înșirat toate florile alea pentru nuntă.

– Pentru nuntă? se încruntă Winnie, cu ochii îngustați. N-o să aibă loc nici o nuntă. Nu în seara asta. N-am de gând să apar în fața pastorului într-un asemenea hal, declară ea și porni spre ieșire, șchiopătând cu toată demnitatea de care era în stare, urmată îndeaproape de Walter.

După ce terminară de anunțat toți invitații, pastorul, firma de aprovizionare, florăria și pe oricine mai avea de-a face cu festivitățile programate pentru seara aceea, Fiona oftă ușurată, se scuză și porni spre bucătărie, ca să-și toarne un pahar de limonadă. Nick ridică privirea de pe careul de cuvinte încrucișate pe care îl rezolva pe barul pentru micul dejun.

– Băgăreț, șase litere... murmură el încruntat. Am încercat W-a-l-t-e-r, da' nu se potrivește.

Fiona, care tocmai terminase de turnat limonada, puse carafa la loc pe masă, cu zgomot.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne?

Nick rămase la fel de încruntat.

– Toată după-amiaza s-a-nvârtit pe lângă ea, a răsfățat-o pân-a amețit-o.

– Aha, și simți că nu mai e nevoie de tine...

Fiona știa cât de mult își iubea Nick mătușa, văzuse cât de îngrijorat fusese pentru ea. De la moartea unchiului Gray, numai el îi purtase de grijă – iar acum acest rol era preluat de Walter. Lui Nick nu-i convenea deloc. Nu avea încredere nici în el și nici în oricare alt bărbat că ar fi putut s-o facă fericită.

– Nici măcar n-au observat că mai eram și noi pe-aici.

– Cred că asta se numește dragoste, spuse Fiona, din ce în ce mai conștientă că cei doi se iubeau într-adevăr enorm.

Nick pufni dezaprobator. Nu credea în dragoste, cum nu credea nici în căsătorie. Fiona, însă, începuse să-și schimbe părerea în legătură cu tatăl ei și Winnie.

– Deci, ați dat toate telefoanele? continuă el. Nunta s-a contramandat oficial, din nou?

– S-a contramandat oficial.

Pentru cât timp, Fiona nu știa. Nu știa nici măcar dacă era cazul să rămână în oraș, sau să se întoarcă la Boston până o chemau din nou.

– Dacă tot nu e nevoie de noi aici, ce-ar fi s-o tăiem? întrebă Nick, în timp ce punea deoparte rebusul și se apropia de ea, pentru a-și freca nasul de gâtul ei.

– Să plecăm...?

– Da, să plecăm. Hai să luăm cina împreună în seara asta, Fiona. Fără ceilalți pe cap.

– Nu... nu știu dacă e cea mai bună idee, Nick...

– Hai, că fac o omletă aproape comestibilă. Cum poți refuza o masă pe gratis de la un tip fermecător ca mine?

Îi ridică bărbia cu degetul. Între sprâncenele ei arcuite elegant se adâncise o cută mică, de îngrijorare. Se temea. De el? De ceea ce se întâmpla între ei?

O, Doamne, dar și el se temea! Era îngrozit. Nu-și mai amintea de vreo altă femeie care să fi avut un asemenea efect asupra lui. Și nu voia să se termine. Nu încă...

Răspunsul, când sosi, fu șoptit, abia auzit:

– Bine, Nick...

Nick simți că-i creștea inima.

Înainte ca Fiona să apuce să se răzgândească, o trase după el prin living, luându-și rămas-bun în grabă de la restul familiei, și fugi cu ea spre mașină.

Capitolul 8

Nu era numai un mascul feroce, ci și un maestru al artei culinare. O partidă grozavă pentru orice femeie.

Fiona stătea pe un taburet de bar, în bucătăria ultramodernă a lui Nick, cu un pahar de vin rosé în mână, întrebându-se ce fel de femeie s-o fi potrivit în viața lui. Îi treceau prin minte tot felul de personaje înalte, șic și sofisticate.

Oricât ar fi încercat, denumirea de nevastă nu părea să se potrivească. Mai pe placul lui ar fi fost o legătură relaxată, fără obligații.

– Gătești des? îl întrebă, preferând să se gândească numai la mâncare.

Nick întoarse capul spre ea, zâmbind.

– Definește des.

Pentru Fiona, des ar fi însemnat mai mult decât o dată pe lună.

– Primești vizite?

Sprânceana lui neagră se înălță într-o expresie amuzată.

– A, domnișoara e și curioasă, pe deasupra...

– La petreceri, se grăbi ea să adauge. Dai petreceri, dineuri cu mulți musafiri...?

Nick clătină din cap.

– Nu frecventez cercurile mondene, dacă la asta te gândești. Prefer o viață cât mai simplă. Câteva mese sănătoase pentru mine, câte un grătar din când în când, nimic mai mult.

Luă un fund de lemn și începu să toace ingredientele.

– Dacă nu ești de părerea că unde-s moașe multe rămâne copilul cu buricul netăiat, te pot ajuta și eu, se oferi Fiona, lăsând pe bar paharul cu vin.

Zâmbitor, Nick se întoarse spre ea.

– Cât talent ai la bătutul ouălor?

– Pune-mă la încercare.

Surâsul lui se lăți și mai mult.

– Nu mă ispiti, femeie!

Fiona simți că se înroșea în obraji.

– Vorbeam de talent...

O sprânceană ridicată...

– De talentul la bătutul ouălor.

Nick împinse spre ea un bol și un tel.

– Atunci, ia să vedem noi puțin joc din poignet... spuse, pe un ton provocator.

Fiona coborî de pe scaunul înalt și luă un șorț albastru dintr-un cârlig de pe perete, având grijă să-l evite pe cel roșu, care invita să fie sărutat bucătarul – sau bucătăreasa... Bănuia că bucătarul-șef nu avea nevoie de nici o încurajare. Era destul de periculos că se afla în aceeași bucătărie cu el.

– Începe jocul din poignet...

Sparse ouăle, în timp ce Nick rădea brânza. Era o senzație plăcută, să lucreze unul lângă altul, împreună, ca atunci când exploraseră orașul-fantomă.

Mâna lată a lui Nick se lăsă peste a ei.

– Nu le omorî în bătaie, Fiona. Atinge-le mai blând, ca să nu rupi lanțurile de proteine.

Fiona ridică privirea.

– Da... Mai blând...

Nu peste mult, se așezară pe jos în living, cu apetisantele omlete ale lui Nick puse pe masa scundă de cafea, cu placă de sticlă, dintre ei.

– Nick, e delicioasă! murmură Fiona, după prima îmbucătură.

Omleta se topea în gură. Era clar că Nick avea un adevărat geniu culinar.

– Facem o echipă imbatabilă, comentă el, cu un zâmbet rău-prevestitor.

Se aplecă și umplu din nou paharele cu vin.

– Deci, crezi că tatăl tău și mătușa se iubesc...

Nick n-o privea, concentrându-se în schimb asupra farfuriei.

– Când s-a produs schimbarea asta de opinie, dacă-mi dai voie să întreb?

Fiona își strânse picioarele sub ea, pe podea. Se descălțase, simțindu-se ca acasă în livingul lui.

– Azi, spuse ea calmă. Când i-am văzut împreună, când am văzut îngrijorarea din ochii tatălui meu și strălucirea ochilor lui Winnie. Nick, m-am hotărât să renunț la orice obiecție față de nunta asta. Dacă așa vrea tata, dacă și Winnie vrea, atunci intenționez să fiu fericită pentru ei.

Nick îi aruncă o privire lungă. Vorbea serios. Dezerta, trecea în tabăra inamică, lăsându-l singurul opozant.

– Înțeleg...

– Nick, îmi pare rău, dar așa simt. Niciodată n-am dorit altceva decât ca tatăl meu să fie fericit – și cred că poate fi, și va fi, cu Winnie.

După ce luă o înghițitură de vin, Nick o întrebă:

– Deci, crezi că doi oameni foarte diferiți pot fi fericiți împreună?

– În anumite împrejurări, da. Cel puțin, așa par să stea lucrurile cu tata și cu Winnie.

– Și cu noi, Fiona? murmură el, înlăturându-i de pe față o șuviță de păr. Și noi suntem la fel de diferiți.

Fiona dădu să răspundă, apoi se opri, mușcându-și buza de jos. În acel moment, Nick știu că voia s-o sărute, că trebuia s-o sărute, să simtă gustul diferențelor dintre ei...

Își înclină capul, coborându-și gura spre a ei, spre dulceața pe care știa că avea s-o găsească acolo. Și o găsi, cu prisosință. Se simțea acolo și nevoie, o nevoie la fel de intensă ca a lui – și tare se mai temea că aceea avea să-i pecetluiască soarta.

– E plăcut să fim diferiți... șopti Fiona. Foarte plăcut...

Limba lui îi apăsă buzele, cerându-le insistent să se despartă.

– Deschide-mi, Fiona...

Cuvintele îi erau un murmur cald, o poruncă și o implorare.

Nu mai avea voință să-l refuze. Buzele i se întredeschiseră, tremurând de dorință. Gustul lui Nick era ca al vinului pe care-l băuseră împreună și ca al festinului preparat și savurat de amândoi. O gusta și o explora ca și cum ar fi fost hotărât să-i descopere toate secretele. Un val de căldură o străbătu, răspândindu-se prin venele ei ca focul prin pădure, pentru a se învăpăia dogoritor undeva în adâncurile ființei.

Îl dorea pe Nick Killian, voia să facă dragoste cu el. În noaptea aceea. Atunci, pe loc. Era o decizie născută din

pasiune, nu din rațiune. Acel prim sărut îi alungase tot uzul rațiunii. Știa că a doua zi avea să regrete, dar până a doua zi mai era mult...

– Fă dragoste cu mine, Nick...

Fiona abia își recunoscu propria voce. Era întretăiată de pasiune neconsumată, răgușită de dorință.

Nick trase brusc aer în piept. Cererea Fionei îl readusese la realitate.

Retrăgându-se, îi cuprinse fața în mâini. O dorea, o dorea chiar atunci, mai mult decât își dorise oricare altă femeie. Dar aceea nu era oricare altă femeie, era Fiona, femeia care putea deveni stăpână pe sufletul lui, femeia care credea în fericirea până la adânci bătrâneți și angajamentele pe viață.

Și, cu toate că gândul de a face dragoste cu ea toată viața îl ispitea înnebunitor de tare, Nick știa că nimic nu durează o veșnicie.

Fiona îi privi chipul frământat de îndoieli – și de încă ceva, o stare greu de definit. Făcuse o gafă. Nick era genul de om care dorea să-i aparțină toate inițiativele. Propunerea ei directă de a face dragoste îl inhibase.

Sau, poate, nu-l înțelegea bine. Poate că nu dorea decât o mică zbenguială nevinovată, nu să-și împartă patul cu ea...

Se simțea ca o proastă, iar obrajii îi ardeau ca focul sub mâinile lui. Îl apucă de încheieturi, gata să rupă singurul contact fizic care-i ținea uniți.

– Nick, uită ce-am spus...

– Nu cred că pot uita, Fiona.

Nici într-o mie de ani n-ar fi putut să uite dulceața seducătoare a acelei cereri. În viața lui nu i se făcuse o propunere mai tentantă.

– Încearcă, îl rugă ea.

– Fiona, uită-te la mine.

– Nu... nu pot...

– Te doresc, continuă Nick, cu glasul gâtuit.

Fiona clătină din cap.

– Nu face pe cavalerul cu mine, Nick. Doamna a cerut, deci dorința doamnei trebuie să fie satisfăcută... N-am nevoie de chestii de-astea.

– Știu de ce ai nevoie și află că și eu am nevoie de același lucru.

Îi trase mâna spre el, aplicându-și-o pe bărbăția tare ca piatra.

– Găsești ceva „cavaleresc“ aici?

Nick se ruga să nu-și piardă controlul. Simțind-o lipită de el, caldă, mai-mai că-și luase zborul pe orbită. Făcu un efort să-și limpezească mințile. Fiona avea nevoie de limpezime, de un adevăr limpede...

– Am ezitat numai fiindcă știu că nu-ți pot da ceea ce dorești, Fiona.

Fiona își retrase mâna, ridicând fața spre el. Chipul lui era atât de frumos, în lumina difuză a lampadarului... Atât de perfect, de încrezător...

– Nu-ți pot dărui eternitatea, și nu pentru că n-aș vrea...

Ar fi vrut să întindă mâna spre cer și să-i culeagă Luna. Și câteva zeci de stele.

– ...ci pentru că nu cred în eternitate.

Ochii Fionei se umplură de lacrimi.

– O, Nick, știu, și nu eternitatea ți-am cerut-o. Nu mă gândeam decât la noaptea asta, la momentul ăsta.

– Dar eu mă gândesc la mai mult. Și nu vreau să suferi.

Nick n-o putea face să sufere; numai ea singură își putea face acest lucru. Dacă-l lăsa să-i mângâie obrazul așa ca acum, dacă-i lăsa privirea blândă s-o mângâie, dacă nu se ridica și nu pleca în fugă din vilă, chiar în acel moment.

– Ar trebui să te alung, pentru binele tău, șopti el, dar să mă bată Dumnezeu dacă pot...

– O, Nick...

Nick nu mai scoase o vorbă, o sărută doar, prelung, adânc, însetat. Apoi, o luă în brațe și porni cu ea spre dormitor.

* * *

Se treziră din somn de mai multe ori în timpul nopții, se regăsiră și făcură dragoste din nou – repede și pătimaș, încet și drăgăstos. Ultima dată când Fiona se trezi, lumina lunii pălise. Aruncă o privire spre Nick, care dormea adânc

alături. Oare ce visa? se întrebă Fiona. Pe ea? Cele întâmplate între ei? O străbătu un fior de emoție, făcând-o să-l dorească din nou.

Cu un oftat, privi în jur, prin dormitorul pe care înainte nu apucase să-l observe. Era mare și degajat, cu mobilă din lemn de cireș. Patul, întins și moale, nici n-ar fi putut să fie mai bun pentru dragoste.

Când se trezi și el, Nick o găsi pe Fiona așezată în fotoliu, cu grupul învăluit în cămașa lui albastră și o expresie visătoare în ochi. Miracolul nopții trecute îl cuprinse din nou, senzația trupului ei superb, atât de ispititor, atât de gingaș, atât de docil. Fusese o amantă desăvârșită.

– Îmi place cum îți stă în cămașa mea, murmură Nick.

Fiona nu și-o încheiase, iar marginea unui sân tumefiat se sărutări se ițea afară. Trupul lui Nick se întări din nou de dorință.

– În legătură cu lenjeria... continuă el. Trebuie să mărturisesc că chiloții fistichii nu sunt de obicei stilul meu. I-am primit ca premiu la o licitație a burlacilor. Ideea unei oficialități feminine de... onorariu pentru participare.

Fiona nu era sigură dacă să-l creadă sau nu.

– Rămâi cu mine azi, îi ceru Nick, nesuportând gândul de a petrece un singur moment fără ea.

– Toată ziua? Nu trebuie să te duci la birou?

– E sâmbătă.

Așa era. De când venise în Nevada, Fiona pierduse complet noțiunea timpului. Dar dorea foarte mult să-și petreacă ziua aceea cu Nick.

Făcură dragoste din nou – dragoste înceată și languroasă. Nick o prelungi până când din mintea Fionei se risipi orice gând, orice rațiune, și abia atunci îi dărui împlinirea la care râvnea.

– Dacă stau cu tine peste zi, voi avea nevoie de haine curate, anunță Fiona, după ce făcură duș împreună, spălându-se unul pe altul și ștergându-se cu două prosoape groase, care absorbeau apa ca niște sugative.

– Cred că te prefer în prosopul ăsta... murmură Nick, sărutând-o pe umăr, apoi pe sân.

– Deci, vrei să stăm în casă toată ziua?

Știa că trebuia să facă act de prezență la Winnie. Iar Nick spusese ceva despre un restaurant unde se făceau niște clătite delicioase.

Nick gemu.

– E tentant, foarte tentant, dar nu sunt sigur că trupul meu ar mai rezista, iubito.

Fiona râse încetișor.

După o scurtă trecere pe la hotel, ca să-și schimbe hainele, apoi un mic dejun cu clătite și sirop de ananas în localul favorit al lui Nick, ajunseră în sfârșit la Winnie.

Le deschise Camille.

– A, ați venit tocmai la timp pentru gustare. O servesc pe terasă, peste cinci minute.

Nick și Fiona se uitară unul la altul, apoi din nou la Winnie.

– Ăă, noi, știi, tocmai am mâncat, spuse el.

Camille zâmbi complice, ca o pisică.

– Împreună, nu mă îndoiesc. Bine, atunci beți oricum un suc de guava cu noi.

– De ce-a trebuit să venim aici? îl întrebă încet Fiona pe Nick, după ce Camille se retrase în bucătărie.

– Ca să vedem cum se mai simte mătușa.

– A, da... mătușa...

Fiona spera numai ca Winnie să nu fie la fel de perspicace ca fiica ei. Totuși, bănuia că purtau întipărite pe fețe toate cele întâmplate în timpul nopții.

Glezna lui Winnie se dezumflase considerabil, fără îndoială datorită îngrijirilor iubitoare ale lui Walter.

– Cât ai bate din palme am să fiu din nou pe picioare, gata pentru nuntă! anunță ea, când li se alăturară pe terasă.

– Minunat, răspunse Fiona.

În clipa următoare, îl văzu pe Nick devenind cam țeapăn. Părerea lui despre acea nuntă nu se schimbase. Refuza să accepte că cei doi se iubeau – se iubeau din toată inima.

De pe buzele Fionei se desprinse un mic oftat. Știa că, atâta vreme cât punctul de vedere al lui Nick rămânea influențat de cazurile lui avocățești – și de trecutul lui – viitorul lor împreună nu avea nici o șansă.

După ce stătură cu ei atât cât le dicta politețea, se retraseră, dar înainte de a se îndepărta o auziră pe Winnie comentând:

– O, Walter, dar e minunat! Fiona ta și Nicholas al meu – o pereche!

Fiona oftă din nou. Winnie nu avea decât parțial dreptate.

– Scoate-mă mai repede de-aici! îl imploră ea pe Nick.

Acesta îi mângâie obrazul cu dosurile degetelor.

– Îmi pare rău că am o familie atât de intuitivă. N-am vrut să te simți prost.

O dată ce ajunseră la loc sigur, în mașină, Nick se întoarse spre ea.

– Îți plac bărcile? o întrebă.

Fiona se relaxă în fotoliu, zâmbind.

– Am crescut pe malul Atlanticului, ai uitat?

– Da, exact. Ei bine, am o bărcuță pe Lake Mead. Ești dispusă?

Părea soluția ideală pentru a-și alunga din minte diferențele dintre ei. Fiona dădu din cap afirmativ.

Capitolul 9

În sfârșit, ziua nunții sosise. Fiona le ajuta pe Winnie și Camille cu ultimele finisări.

Tatăl ei nu le era de nici un folos. Nu făcea decât să se plimbe prin curte, derutat de toată agitația care se desfășura în jur.

Fiona îl îmbrățișă scurt.

– Nu ești sigur dacă să te însori, tată?

– Cum să nu fiu sigur? replică el. Sper că n-ai de gând să-mi începi iar!

– Nu, tată, nu încep nimic. Numai că pari cam... în fine... cam nervos.

– Oricine e nervos în ziua propriei sale nunți... Așa se obișnuiește...

Fiona îl privi lung, arcuind o sprânceană.

– Asta ce-i, vreo lege nescrisă a bărbaților?

Walter preferă să ocolească răspunsul.

– Fiona, mai bine du-te și ajut-o pe Winnie la pregătirile ei, iar pe mine lasă-mă să mă agit în liniște.

Zâmbind, Fiona îl sărută pe obraz și plecă să vadă ce treburi mai erau de făcut.

Nick promisese să treacă pe la Winnie în dimineața aceea, dar nu apăruse, iar Fiona știa de ce. Avea aceeași părere în legătură cu nunta, așa că păstra distanța până în ultimul moment.

În ultimele câteva zile, Fiona și Nick își petrecuseră împreună toate momentele libere. Fiona refuza să se gândească la apropiata plecare înapoi la Boston.

Antichitățile care erau viața ei, magazinul care îi era ca un adevărat copil, păleau în comparație cu gândul de a rămâne pe loc. Dar, foarte curând, urma să aibă nevoie de magazin și de activitățile de acolo, pentru a-l uita pe Nick și felul cum îi putea el face trupul să cânte doar cu o atingere, doar cu o sărutare.

– O, Fiona, iubito, aici erai! o strigă Winnie.

Era îmbrăcată într-o caftan multicolor, avea părul pe bigudiuri, dar zâmbea radios, ca orice mireasă în ziua nunții.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă...?

– Da. Hai să găsim un colțișor liniștit.

Și o conduse în dormitor – dormitorul pe care în curând urma să-l împartă cu noul ei mire.

Fiona încercă să nu privească prea atentă prin cameră. Winnie intrase în viața tatălui ei ca o mică tornadă din deșert. Fiona crezuse că se resemnase cu acest gând și cu nunta care urma să aibă loc peste câteva ore.

Dar deodată nu mai știu ce să facă cu amintirile, cu acele imagini repezi și fragile din trecut, care-i reprezentau pe părinții ei împreună, râzând, ținându-se de mână, sărutându-se înainte de culcare.

Unde le putea ascunde?

Winnie bătu cu palma într-un loc de pe pat.

– Stai jos, Fiona, spuse ea.

Fiona ezită un moment, apoi se așeză în locul indicat, lângă Winnie.

– Mă gândisem să avem o mică discuție, Fiona, începu Winnie. Numai noi două. Un fel de... convorbire ca între mamă și fiică.

O conversație ca între mamă și fiică? Fiona spera ca Winnie să nu-i ceară s-o numească „mamă". Ținea foarte mult la ea, mama ei se prăpădise, iar viața mergea înainte, dar femeia care o adusese pe lume, care o încurajase cu ocazia primei proteze dentare, cu ocazia primei întâlniri, la toate balurile liceului, rămânea o ființă aparte. Fiona nu era sigură că putea împărți cu altcineva titlul de „mamă".

– Da, Winnie?

Știa că accentuase intenționat numele, ca pentru a preîntâmpina propunerea oricărui alt apelativ.

Winnie îi luă mâinile într-ale ei.

– Walter mi-a spus cât de apropiate ați fost, tu și mama ta, și vreau să știi, draga mea, că niciodată n-am să mă amestec în acele amintiri. Vă sunt neprețuite, amândurora – și ție, și lui.

Fiona simți că ochii i se umpleau de lacrimi amenințând să se reverse – dar nu pentru că fusese amintită mama ei, ci la adresa înțelegerii și a marii sensibilități de care dădea dovadă Winnie.

– Și eu am amintiri cu Gray, la fel cum are tatăl tău amintirile lui cu Elise, continuă ea, când Fiona nu putu spune nimic, înecată de nodul din gât. Walter și cu mine am stabilit să ne respectăm unul altuia căsniciile trecute și ne-am rugat ca și copiii noștri să ne accepte noua relație.

Fiona era cât pe ce să clacheze de emoție.

– Nu voi încerca s-o înlocuiesc pe mama ta, Fiona, dar sper că mă vei primi în inima ta – măcar într-un colțișor al ei.

– O, Winnie...!

Fiona nu putu spune mai mult; se mulțumi s-o îmbrățișeze pe femeia aceea care aducea schimbări atât de mari în viețile tuturor.

Și ultimele îndoieli cu privire la fericirea viitoare a tatălui ei se risipiră. Winnie era exact femeia de care avea nevoie Walter la apusul vieții. Poate că Fiona n-avea s-o poată numi niciodată mamă, dar nu se îndoia că avea în inimă un loc aparte pentru ea.

Când lacrimile i se potoliră, Fiona ridică privirea spre fața blândă și înțeleaptă a lui Winnie.

– Nu mi-e greu să înțeleg de ce te iubește tatăl meu, spuse ea. Și, da, sunt întru totul de acord cu relația voastră și cu nunta. Vă doresc la amândoi numai bine. Pentru toată viața.

Cele două femei se îmbrățișară din nou.

Începuseră să sosească invitații, așezându-se pe scaunele albe de lemn, pliante, aliniate pe gazon, în fața pavilionului de grădină împodobit cu flori. Winnie își învățase lecția despre urcatul pe scări și lăsase decorațiunile în seama unui stol de florărese gureșe ca niște păsări.

Camille o ajuta să se îmbrace. Fiona încerca să-și calmeze tatăl frământat de inevitabila nervozitate a ginerelui. Iar Nick nu se zărea nicăieri.

Fiona simți un junghi în stomac. Nu-i venea să creadă că Nick ar fi putut să fie atât de nerezonabil încât să nu vină la nuntă. Și totuși, nu era acolo.

– Ce face Win? întrebă tatăl ei, pentru a treia oară în ultimul sfert de oră.

– Ți-am spus că e bine, tată. Se îmbracă.

– Mă rog, nu știu cui i-o fi venit ideea cu regula asta tâmpită care-i interzice omului să-și vadă mireasa în rochie de nuntă, înainte de ceremonie.

Fiona își ascunse un zâmbet.

– Probabil aceluiași care a hotărât și că mirele trebuie să fie nervos.

– Mda, știi...

Walter rămăsese fără replică. Schimbă vorba, devenind serios.

– Fiona, n-ai nici o problemă cu nunta asta? Vreau să spun, mama ta și cu mine... mă rog, am avut o viață minunată împreună, și...

Făcu o pauză, frământat vizibil.

– Of, Fiona, nu mă prea pricep să-mi exprim sentimentele... Vreau numai să spun că...

Fiona îl sărută pe obraz.

– N-am nici o problemă, tată. Winnie și cu mine am avut o mică discuție, adineaori. Cred că e o femeie cu totul deosebită. Ai mare noroc că ai găsit-o.

– Tu și Winnie ați stat de vorbă, deci...? zâmbi Walter. Voi, femeile, vă pricepeți la așa ceva, declară el, mulțumit că se putea retrage în comoda sa imagine de modă veche asupra îndatoririlor bărbatului în viață.

Chiar atunci, activitățile din jur se însuflețiră brusc. Muzica începu, iar ultimii sosiți se grăbiră să-și ocupe locurile. Winnie stătea în ușa dinspre curte, pregătită să-și facă intrarea.

Înnebunită, Fiona aruncă o ultimă privire prin jur, în căutarea lui Nick. Nici acum nu sosise. Winnie avea să fie distrusă.

Cu inima frântă de durere, Fiona își sărută încă o dată tatăl, îi ură fericire și îl trimise la locul lui, în pavilion, pentru a-și aștepta mireasa.

Se întoarse să-și ocupe locul, în timp ce orchestra ataca „Marșul nupțial". Îl căută din nou pe Nick, dorindu-și ca acesta să se poată întrupa din senin, ca răspuns la chemarea ei.

Și îl văzu.

Deși știa că în acel moment toată lumea ar fi trebuit să privească mireasa, Fiona nu-și mai putu lua ochii de la Nick. Stătea la marginea curții, înalt și lat în umeri, în smokingul lui alb, elegant fermecător și de o masculinitate frapantă.

I se opri respirația în gât.

Nick scrută câteva momente grupul, apoi, găsind-o pe Fiona, se opri. Privirile li se întâlniră și se susținură. Fiona încercă să-i descifreze expresia, dar aceasta era de nepătruns.

Volumul muzicii crescu, iar Nick se întoarse să-i ofere brațul lui Winnie, pentru a o conduce spre altar.

Inima Fionei bătea cu putere. Se așeză, cu mișcări tremurătoare, pe scaunul ei.

Nu se înțeleseseră ca el s-o escorteze pe Winnie, dar Fiona știa că, dacă mătușa lui ea hotărâtă să meargă până la capăt, Nick avea să facă el onorurile.

Winnie întoarse capul spre el, surprinsă, dar apoi îl luă de braț. Când ajunseră la intrarea în chioșc, Nick îi puse mâna într-a lui Walter și se retrase cu un pas.

Chipul îi rămase indescifrabil în timp ce se așeza lângă Fiona și Camille. Fiona, însă, știa cât îl costa pe plan emoțional ceea ce făcuse.

* * *

Toată lumea declarase nunta un succes – poate doar cu excepția lui Nick.

Fiona era fericită pentru cei doi, care de când spuseseră „Da“ nu-și mai luaseră o clipă ochii unul de la celălalt. Ea și Camille își șterseseră lacrimile pe tot parcursul ceremoniei, în timp ce Nick stătea alături, serios și tăcut.

Acum îl zări stând retras lângă un stâlp al umbrarului de pânză cu dungi, ca și cum ar fi fost însărcinat personal să-l sprijine. Cu un oftat adânc, porni spre el.

Nick luă încă o înghițitură de șampanie, dar băutura efervescentă nu reușea să-l binedispună. Apoi, o văzu pe Fiona venind spre el prin mulțime.

Dorul de ea îl chinuia insuportabil. În tot timpul ceremoniei, voise s-o răpească de-acolo, să se înece în aroma ei ispititoare, cu mireasmă de flori.

Voia ca Fiona să-l facă să creadă că iubirea exista. Undeva. Pentru unii oameni.

Pentru ei doi.

– Îmi faci cinste cu un pahar?

Ochii verzi ai Fionei îl priveau zâmbitori. Buzele îi erau rujate cu roz, sclipind umed. Iar Nick dorea să le sărute, să le savureze, să le simtă dansându-i pe trup, așa cum făcuseră în ultimele câteva nopți.

Dar îi ceruse doar un pahar – nu un drum până în dormitor.

– Pe-aici...

O luă de mână și o conduse spre masa cu paharele și sticlele de șampanie.

Degetele ei, atât de suple și delicate, păreau să se piardă în mâna lui uriașă. Le cuprinse mai strâns, în timp ce o trăgea după el prin mulțime.

Ajunseră la masă, unde Nick îi umplu o cupă, apoi și pe a lui, care se golise.

– Hai să găsim un loc mai liniștit, propuse el.

Fiona acceptă și îi îngădui s-o conducă pe peluză. Se înserase, iar aerul era răcoros și parfumat. Nick, care continua să-i țină mâna într-a lui, i-o ridică la buze. Genele ei negre fluturară.

– Ești frumoasă, murmură el. Delicată ca o floare roz, gingașă...

Fiona zâmbi, atingându-i cu degetul un nasture de perlă de pe pieptarul cămășii, apoi încă unul, și încă unul, coborând treptat...

– Nici tu nu arăți prea rău, replică ea.

Nick îi prinse mâna înainte de a coborî și mai mult. Nu știa că-l punea pe jăratic?

Luă o înghițitură de șampanie.

Fiona sorbi din paharul ei, apoi ridică privirea.

– Ai făcut un gest elegant, Nick. Când ai condus-o pe Winnie la altar.

Nick își coborî privirea.

– Mda, mă rog...

– Ce vrei să spui?

Întorcându-se, Nick făcu câțiva pași pe gazon, strivind sub pantofi covorul gros de iarbă.

– Trebuie neapărat să vorbim despre asta? Faptul e consumat.

Fiona îi distinse durerea din glas. Crezuse – sperase – că după ceremonie Nick urma să accepte mai ușor realitatea. Era clar că se înșelase.

Făcu un pas spre el și-l atinse pe braț, nemulțumită de distanța pe care o crea între ei momentul lui de meditație amară.

Nick se întoarse spre ea, privind-o lung. Ridică încet o mână și o mângâie pe obraz.

– Am fost... am fost și eu căsătorit cândva, Fiona, spuse el încet, cu vocea ca o șoaptă abia auzită în noapte. Toți au închinat în cinstea noastră, mireasa era frumoasă, iar eu credeam că în sfârșit îmi întregisem viața. Dar, la fel ca în atâtea alte situații din viața mea, n-a fost așa.

Fiona auzi tremurul de durere din glasul lui.

– Care alte situații din viața ta, Nick? Moartea mamei tale? Faptul că tatăl tău v-a abandonat?

Ochii lui Nick se dilatară un moment, surprinși.

– Cine ți-a spus despre tatăl meu? Camille?

– Da.

Nick nu vorbea niciodată despre tatăl lui, încerca nici măcar să nu se gândească la el, dar acesta rămânea mereu prezent, ca o umbră pândind la hotarele memoriei, împreună cu toată suferința pe care o cauzase.

– E mult de-atunci, Fiona.

– Poate... dar încă te mai doare.

– Numai dacă îngădui eu asta.

Ridicând paharul de șampanie, Nick luă o înghițitură. Abia îl coborâse la loc, când Fiona se apropie și îl sărută ușor pe gură, abia atingându-l cu buzele. Gustul ei, însă, era ca al unei oaze în deșert.

Nick închise ochii și, preț de-un mirabil moment, fu cât pe ce să creadă că Fiona putea fi tocmai asta: oaza lui. Că îl putea face să creadă în veșnicie.

Că era cu putință.

Capitolul 10

Petrecerea se apropia de sfârșit, când proaspeții căsătoriți plecară, urcându-se în limuzină sub un bombardament cu boabe de orez. Își petreceau noaptea în apartamentul nupțial de la Cesar's, pentru ca a doua zi dimineața să plece într-un voiaj de miere de două săptămâni, cu vechiul sedan al lui Walter. Zile întregi și-l lustruise.

Nick gemea doar gândindu-se, cu speranța ca vechitura aia să nu-i lase mătușa naufragiată la marginea drumului, prin cine știe ce pustietăți. Simplul fapt că acum era măritată cu Walter nu-l făcea să se simtă mai puțin răspunzător de soarta ei.

După plecarea ultimului oaspete, Nick, Fiona și Camille oftară toți trei într-un glas.

– Nu-i așa că a fost cea mai frumoasă nuntă cu putință?! exclamă Camille, culegând o floare roz dintr-o ghirlandă, pentru a o mirosi delicat.

– Atât de frumoasă cât poate fi o nuntă, replică Nick.

Verișoara lui avea în ochi o expresie visătoare, ca și cum ar fi fost furată de farmecul unei povești.

Pe fața Fionei se citea aceeași stare de irealitate.

Ce-or fi avut femeile, de le emoționau așa nunțile? Oare ce anume le aducea zâmbetele alea tâmpe pe buze și le făcea să dea apă la șoareci, de fericire pentru mire și mireasă?

Nick știa cât de repede puteau lua sfârșit nunțile de basm. El era cel care aduna cioburile din viețile acelor oameni, mai târziu.

– Haideți să facem ordine, propuse el privind în jur, la urmele lăsate de petrecere.

* * *

Fiona nu voia să se întoarcă la hotel. Era prea surescitată ca să adoarmă. Și, în plus, nu voia ca ziua să se sfârșească.

A doua zi, Camille urma să plece înapoi în India. Iar ea se întorcea la magazinul ei din Boston. A doua zi avea să-și ia rămas-bun de la Nick.

Era o zi la care prefera să nu se gândească.

– Am putea face o scurtă plimbare cu mașina? întrebă ea, în timp ce Porsche-ul lui Nick demara din fața casei.

– O plimbare? întoarse el capul un moment s-o privească.

– Da. Știu că n-am să pot pune pleoapă pe pleoapă, după toate emoțiile din seara asta. Numai dacă nu ești prea obosit, desigur, adăugă ea.

Nick muncise cel mai mult la făcutul ordinii, după nuntă, și fusese o zi grea pentru toată lumea. Totuși, Fiona spera să-i accepte propunerea.

– Nici mie nu mi-e prea somn. Ai dreptate, hai să ne mai plimbăm. Vrei să mergem într-un anume loc?

– Nu.

Fiona se rezemă de spătar, lăsându-și părul să fluture în vânt. Avea să se încâlcească îngrozitor, dar în seara aceea puțin îi păsa de pieptănătură.

Și viața ei era la fel de încurcată, și nici la asta nu voia să se gândească. Sau, cel puțin, prefera să mai amâne. Avea timp destul să reflecteze la situația imposibilă dintre ea și Nick, după întoarcerea la Boston.

Dacă aceea era ultima lor noapte împreună, nu voia s-o strice cu gânduri negre.

Își schimbaseră amândoi îmbrăcămintea, pentru curățenie. Fiona își luase șortul și un tricou. Nick renunțase și el la smoking, în favoarea unor blugi strâmți și a unui polo negru tricotat.

Toată seara, Fiona nu-și putuse lua ochii de la el. Smokingul alb îl făcea să arate elegant, distins și... intangibil. La fel de intangibil arăta și acum. Îi venea să-l sărute, să-i

spună că totul avea să fie în regulă cu Winnie și Walter. Voia să-i spună că viața nu era întotdeauna așa ca în cazurile de divorț cu care avea el de-a face.

Oamenii aveau uneori parte de iubire – solidă, profundă, neabătută. Iar atunci, trebuia s-o sărbătorească, nu s-o privească sceptic și cu îndoială.

Și Fiona avusese îndoielile ei când venise la Las Vegas, neputând crede că tatăl ei se îndrăgostise de Winnie atât de repede. Dar, după cum descoperise de-atunci, iubirea nu respecta calendarele și orarele.

Se îndrăgostise de Nick într-un răstimp la fel de scurt. Știa că era o nebunie, dar o nebunie adevărată – iremediabil de adevărată...

Lăsaseră orașul în urmă. În fața lor nu se mai întindea decât deșertul, cu frumusețea lui golașă și întunecată străpunsă doar arareori de farurile câte unei mașini. Nici unul dintre ei nu vorbea, stând amândoi cufundați în gânduri.

Chipul slab și dur al lui Nick lucea în razele lunii ce-l luminau oblic. Îl stăpânea o tensiune vizibilă, pe care Fiona ar fi vrut să i-o risipească, poate cu sărutări... Voia să-și plimbe mâinile peste umerii lui goi, musculoși, și în josul brațelor, până când acestea i se relaxau și se întindeau s-o cuprindă. Voia să-și apese gura peste a lui și să alunge anii de durere și suferință pe care Winnie și Gray încercaseră să-i șteargă din amintire cu iubirea și afecțiunea lor.

Voia să izgonească prin iubire toate deznădejdile pe care Nick le întâlnea zi de zi în viețile altora, disperările pe care nu avea nici o putere să le îndrepte, necazurile care-l rodeau, amenințându-i orice fericiri viitoare.

„Grea sarcină, Fiona“, își spuse ea.

Ce o făcea să creadă că ar fi reușit acolo unde alții dăduseră greș? Oftă, strângându-și trupul cu brațele.

– Ți-e frig? întrebă Nick, aruncându-i o privire. Am o cămașă groasă în portbagaj.

– Nu, nici o problemă...

Căldura unei cămăși nu i-ar fi folosit la nimic. Nu putea alunga înfrigurarea unui viitor fără Nick.

Drumul îi adusese la Lake Mead, unde navigaseră împreună cu câteva zile în urmă. Amintirile acelei zile o potopiră din nou, ale acelei zile și ale celorlalte pe care le petrecuse cu el, de când venise în Nevada.

Își dorea și alte zile cu Nick – și alte nopți. Îl dorea și în noaptea aceea. Voia să facă dragoste din nou – pentru ultima oară. Și voia să-și imagineze că era pentru toată viața.

– Nick, ne-am putea petrece noaptea asta la bordul iahtului?

Nick întoarse capul spre ea, studiind-o în lumina palidă a lunii. Pe fața ei se citea o dorință nedisimulată, sfâșietoare. Chiar și o mie de ani de-ar fi trăit, niciodată n-ar fi uitat cum îl putea chema la ea femeia aceea...

Era sigur că nimic din trecutul – și nici din viitorul – lui nu se putea compara cu ea. Fiona era o îmbătătoare combinație de reticență și îndrăzneală. Părea la fel de conservatoare pe cât sugera numele ei, crezând în feciriea veșnică și plânsetele la nunți, iar în clipa următoare îi cerea să-i facă cele mai delicios de nerușinate lucruri.

– Noaptea asta...?

Nici un bărbat în toate mințile n-ar fi putut refuza o asemenea ofertă, deși Nick știa că ar fi fost mai bine s-o facă – în propriul lui interes.

– Știu un golf plăcut, retras...

* * *

– Vii... des aici? întrebă Fiona, după ce Nick aruncă ancora.

Gloful era mai mult decât retras. Nu aveau alți vecini decât luna și stelele. Și tăcerea, o tăcere risipită numai de foșnetul valurilor pe lângă bordaj și pe plajă, la vreo trei metri distanță. Un loc intim, un loc ideal pentru a face dragoste.

Nick se apropie de ea și îi luă fața între mâini.

– În caz că te întrebi dacă aduc des femei aici, răspunsul este nu. Tu ești prima.

Un fior o străbătu pe șira spinării. Răspunsul lui o bucura nespus.

– Îmi... îmi pare bine că l-ai ales în noaptea asta.

Mai degrabă ar fi murit decât să recunoască adevărul – că avusese în minte tocmai acea întrebare.

– A, dar a fost numai ideea ta, zâmbi el răutăcios, mângâindu-i sfârcul.

Atingerea mâinii lui îi trimise un junghi primar până în adâncurile ființei.

– Ce galant din partea ta, că-mi amintești...

Surâsul lui Nick se lăți și mai mult. Era extrem de mulțumit de sine. Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut un asemenea avans din partea unei femei?

– S-ar putea să mai am la bord o sticlă de vin și niște brânză, murmură el, continuând să-i mângâie sfârcul prin tricou, cu nemărginită blândețe.

Ceea ce-i făcea nici nu-i trezea pofta de mâncare... nici de băut vin cu el. În acel moment, apetiturile ei se îndreptau spre o necesitate mult mai vitală.

– Lasă-l încolo de vin.

Nick scoase un murmur de plăcere și îi cuprinse fesele, trăgând-o cu putere spre el.

– Cred într-adevăr că domnișoara știe mai bine decât mine ce dorește.

Nu era nici un secret că și el dorea același lucru. Ba chiar, era mai mult decât dornic – era fierbinte, gata să primească tot ceea ce avea ea de oferit. Fiona se frecă de trupul lui întărit, auzindu-i geamătul de extaz.

– Mai ține-o mult așa, și-am să te duc în brațe sub punte, femeie... mârâi răgușit Nick.

– Nu, răspunse ea. Te vreau aici, ca să-ți văd trupul gol în lumina lunii.

Voia să-l țină minte astfel, viril și scăldat în luciul argintiu al razelor.

– Vreau să simt noaptea în jur, vreau ca adierile să ne trezească toate terminațiile nervoase.

– Lasă că mâinile tale o fac deja al naibii de bine...

Fiona îl dezbrăcase aproape complet, savurând senzația pielii lui sub atingerea ei. Îi memora textura, ici aspră, colo netedă, până la fierbințeala catifelată a bărbăției lui...

Când îl atinse în acel loc, Nick inspiră scurt, scoțând un cuvânt care suna cam ca witch – cel puțin, așa spera Fiona, că o numise „vrăjitoare“...

Sub ei, iahtul se legăna ritmic, dându-le impresia că dansau. Într-un fel, asta și făceau, dansau pe o muzică auzită numai de ei doi, o melodie care avea s-o urmărească încontinuu, după ce Nick urma să dispară din viața ei, lăsând-o singură și chinuită de dorul lui.

Nick îi scosese și el hainele, atâtând-o și torturând-o cu gura, cu limba, în locuri pe care niciodată nu i le mai găsise, făcând-o să se rostogolească într-un dulce abis de voluptate.

Apoi, în timp ce noaptea șoptea împrejurul lor și lumina lunii le mângâia goliciunea, se împreunară, mișcându-se

laolaltă mai aprig ca oricând. Poate fiindcă era pentru ultima oară. Fiona înlătură acest gând, lăsându-se în voia nemărginitei plăceri care o înălța până când simți că se dezintegra într-un milion de mici cioburi delirante.

Își petrecură noaptea pe punte, înveliți cu o pătură adusă de Nick și sorbind din vin. Nick mai găsise doar o felie de brânză, pe care o împărțiseră pe din două, mâncând-o cu mușcături mărunte.

Nu dormiră, ținându-se doar în brațe și murmurându-și toate minunățiile pe care și le spun îndrăgostiții – toate, mai puțin una: te iubesc.

Cum i-ar fi putut spune Fiona acele cuvinte unui bărbat care nu credea în iubire?

Ridicându-se în capul oaselor, lăsă pătura să cadă și întinse mâna să-și ia hainele. Avea nevoie de timp. Și de spațiu. Avea nevoie să-și limpezească mintea – și inima. Să și le degajeze de Nick.

Mâna lui se repezi din loc, apucând-o strâns.

– Unde vrei să te duci?

Îi cuprinse sânul, sâcâindu-i sfârcul alene, seducător, cu degetele.

Fiona ar fi vrut să se culce la loc sub pătură, lângă el, să-l lase să-i facă toate acele lucruri minunate dinainte, dar știa că acela era sfârșitul, sfârșitul a tot ceea ce avuseseră împreună. Pentru ea și Nick nu exista nici un viitor comun.

Știuse acest lucru încă de la început. Dar de ce, acum, când se confrunta cu realitatea lui, o durea atât de tare?

Își trase tricoul peste cap, acoperindu-și goliciunea. Mâna lui Nick îi căzu pe coapsă, urcând apoi seducător spre șold.

Această atingere fu cât pe ce s-o înduplece. Făcu un efort de a-și păstra hotărârea

– E aproape dimineață, spuse ea și se retrase, trăgându-și șortul în grabă.

– Da, e aproape dimineață, repetă Nick.

Glasul îi era întretăiat, iar Fiona își dădu seama că și el înțelegea ce însemna acel lucru. Timpul pe care-l avuseseră de petrecut împreună luase sfârșit.

– Azi plec, adăugă ea încet.

Nu-l privi, dar simți că vorbele ei îl făcuseră să se retragă.

Zi ceva, Nick! strigă ea în sinea ei. Spune-mi să rămân! Spune-mi că mă iubești!

Însă, chiar în timp ce creierul ei urla acele cuvinte, știu că nu avea să le audă – nu din gura lui Nick.

Se ridică și făcu câțiva pași pe punte. Pe cerul tot mai palid al nopții de întindeau tentacule de lumină aurie. Dacă ar fi putut, Fiona ar fi ținut în loc răsăritul soarelui. Dimineața n-ar mai fi venit niciodată.

Nick aruncă în lături pătura și-și luă pe el jeanșii. Fiona părea atât de mică, atât de fragilă, atât de frumoasă, așa

cum stătea acolo, pe punte, cu privirea peste lac. Ar fi vrut să se ducă la ea, s-o implore să rămână – dar știa că nu avea nimic ce să-i ofere.

Ajunsese la un pas de a se îndrăgosti de ea, atât de aproape încât fusese cât pe ce să creadă că era posibil. Îi ascultase pe Winnie și Walter schimbându-și jurămintele și încercase din toată inima să creadă.

Închisese strâns ochii, încercând să se imagineze pe el însuși pe Fiona rostind acele cuvinte, făgăduindu-și unul altuia eternitatea, dar degeaba. Ceva îi lipsea. În sufletul lui, credința murise demult.

Voia să se poată apropia de ea, s-o strângă în brațe, să-i spună că îi aparținea lui, să-i spună că o iubea, dar cuvintele ar fi sunat găunoase, străine...

Traversă puntea și își încolăci pe deget o șuviță mătăsoasă din părul ei. Altă parte nu îndrăzni să-i atingă.

– Când decolează avionul? o întrebă.

Îi simți trupul încordându-se. Fusese o întrebare simplă – dar nu chiar atât de simplă. Rostind-o, condamnase la moarte relația dintre ei.

Ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi. Numai de-ar fi avut mai mult timp, el și Fiona, dar Nick știa că asta n-ar fi rezolvat nimic între ei, nefăcând decât să îngreuneze și mai mult despărțirea.

– La unu și jumătate, abia reuși ea să răspundă.

În voce i se simțea un tremur, iar Fiona își dori ca Nick să i-l fi putut risipi cu o sărutare.

Nick știa că o durea, dar dacă-i cerea să rămână ar fi lovit-o și mai dureros. Nu putea fi bărbatul de care avea ea nevoie.

– Merg să văd ce se găsește în cambuză pentru micul dejun...

– Nu, îl opri Fiona cu o mână pe braț, după care și-o retrase repede, ca și cum atingerea ar fi ars-o. Nick, aș vrea să mă întorc la hotel. Trebuie... trebuie să-mi fac bagajele.

O privi lung câteva momente.

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

În afară de asta, tot ceea ce mai era între ei rămase nerostit.

Capitolul 11

– Ce-ați pățit, voi doi? Arătați, fiecare, de parcă tocmai v-ați fi pierdut cel mai bun prieten, comentă Camille, privindu-i mai întâi pe Nick, apoi pe Fiona, cu o perspicacitate pătrunzătoare ca un tăiș de spadă.

În drum spre hotel se opriseră la Winnie, pentru ca Fiona să-și ia rămas-bun de la Camille, dar nu se așteptaseră ca emoțiile lor să fie atât de vizibile.

– Cam așa ceva... răspunse Nick.

Aruncă o privire spre Fiona, apoi se încruntă și porni spre bucătărie, ca să caute ceva pentru micul dejun. Nici el și nici Fiona nu mâncaseră – iar Fiona nu era sigură că avea să mai mănânce ceva vreodată.

Îi adresă un zâmbet vag Camillei, neștiind ce să spună. Simțea în gât un nod care amenința s-o înăbușe.

– Păi, ăă, noi am...

– Ați avut o ceartă între îndrgostiți? completă Camille.

Fiona clătină din cap.

– Nu, nu o ceartă...

I-ar fi prins bine un umăr pe care să plângă – iar Camille, în ultimele câteva zile, îi devenise nu numai soră, ci și prietenă – dar nu îndrăznea să-și manifeste sentimentele. Nu îndrăznea s-o facă înainte de a ajunge înapoi acasă, singură cu amarul ei.

Ridică bărbia și se strădui să afișeze un zâmbet curajos.

– Nick și cu mine... mă rog, am ajuns la concluzia că nu avem șanse prea mari.

– Fiona!

În ciuda protestelor Camillei, Fiona continuă:

– E timpul să plec acasă. Și-așa mi-am lăsat prea mult timp magazinul nesupravegheat.

Elaine îi spusese despre clienți că erau înțelegători, când îi telefonase, dar Fiona trebuia să fie acolo. Avea nevoie de siguranța și căldura familiară a magazinului de antichități.

– Plec... plec în după-amiaza asta, Camille.

Camille o privi lung câteva momente, ca și cum n-ar fi putut accepta realitatea celor ce se întâmplau.

– Mama și Walter vor fi dezamăgiți, spuse ea. Au fost în extaz când tu și Nick...

– Au fost în extaz și cu asta basta! o întrerupse Fiona. Se iubesc și vor ca toată lumea să se iubească.

Și nu toată lumea se putea iubi; o știa prea bine.

Camille oftă.

– Și eu îmi făcusem speranțe că avea să se lege ceva între tine și burlacul de văru-meu. Sperasem că vin la încă o nuntă, cât de curând...

– Ei bine, te-ai înșelat.

– Poate că da, poate că nu. Indiferent dacă e conștient sau nu de asta, Nick are nevoie de tine. Are nevoie să știe că iubirea, genul de iubire care poate să apară între voi doi, există. S-a îngropat atât de mult timp în toate cazurile alea oribile de divorț, încât i-au deformat vederea față de tot ceea ce e frumos pe lumea asta. Tu ești femeia de care are nevoie el, Fiona. Ești perfectă pentru Nick.

– Nu, Camille, nu sunt perfectă. O femeie perfectă ar ști cum să-l lecuiască. Iar eu nu... nu știu ce să fac.

Camille întinse brațele și o cuprinse într-o îmbrățișare de adevărată soră.

– Eu mă întorc în India fiindcă asta vreau, asta e normal pentru mine. Ești sigură că și tu faci ceea ce e normal pentru tine, Fiona?

Fiona nu-i putu răspunde. Își înghiți nodul din gât, care ajunsese mare cât un munte.

Aruncându-și ultimul lucru în valiză, Fiona se uită în jur să vadă dacă nu mai rămăsese nimic. Numai inima ei, își spuse, cu amărăciune.

N-avea să plângă – își dăduse cuvântul.

Își stăpânise lacrimile în fața Camillei. Și le stăpânise și în fața lui Nick. Acesta voise s-o ducă la aeroport cu mașina, dar Fiona îi refuzase oferta. Nu era sigură că mai putea să suporte multe momente de rămas-bun.

Camille pleca și ea în aceeași zi. Urma să ia un avion de seară până la New York, continuându-și de-acolo zborul spre India. Fiona și-ar fi dorit să stea mai mult timp împreună, ca să cimenteze noua relație dintre ele.

Își dorea să fi putut afla mai multe despre activitățile Camillei din străinătate, despre pasiunea ei pentru acea muncă. O invidia pentru tăria ei de caracter – Camille părând a ști perfect ce-și dorea de la viață. Fiona era convinsă că, într-o bună zi, Camille urma să-și găsească bărbatul ideal, omul alături de care să-și trăiască viața nomadă.

Poate că, în timp, și Nick urma să-și găsească pe cineva, o femeie care să-l poată face să creadă în iubirea totală și completă. Gândul la el în brațele altei femei era dureros. Fiona închise strâns ochii, pentru a-și stăpâni lacrimile.

Când simți că-și revenise, își luă geanta, își agăță pe un umăr bareta poșetei și porni spre holul hotelului, în fața căruia o aștepta taxiul.

– Un taxi, domnișoară?

Nick stătea lângă Porsche, cu zâmbetul acela pe care Fiona n-avea să-l uite niciodată. Un moment, inima i se înălță, în speranța că venise s-o ia cu el, dar știa că nu făcuse decât să se răzgândească în privința drumului până la aeroport, preferând s-o ducă el cu mașina.

Nu-și dădea seama că așa era mai greu pentru amândoi?

– Nu sunt sigură că-mi pot permite prețul... răspunse ea cu sinceritate.

Nu era sigură că ar fi suportat un asemenea preț pe plan emoțional.

Nick o privi solemn câteva momente, în tăcere, apoi îi luă valizele și începu să le facă loc în portbagajul mașinii.

– Nick, nu trebuie neapărat să faci asta, nu e nevoie să mă duci tu la aeroport. Sunt destul de mare...

– Știu.

Fiona voise să-i spună că putea face față singură, din toate punctele de vedere. Sau, poate, pe sine voise să se convingă. Oricum, Nick nu-i datora nimic.

Se angajase cu ochii deschiși în acea scurtă relație. Îi avea deschiși și acum. Nu-și făcea nici o iluzie în legătură cu Nick – nici cu săptămânile fără el, atât de dificile, care o așteptau.

Cale de câteva mile, rămaseră tăcuți. Fiona se juca nervoasă cu cureaua poșetei, prefăcându-se foarte preocupată de semnele de circulație.

În sfârșit, Nick întoarse capul spre ea.

– Poate ar fi bine să mai stai câteva zile, spuse el. Vreau să zic, dacă Walter și mătușa nu se înțeleg bine? Dacă nu rezistă până la sfârșitul lunii de miere?

Fruntea îi era brăzdată de îngrijorare. Fiona îl cunoștea bine pe acel bărbat, îi cunoștea senzația pielii, gustul gurii, voluptatea mâinilor lui atingând-o, și murise de o mie de ori pe dinăuntrul ei, conștientă fiind de faptul că niciodată n-avea să le mai simtă.

– Nick, Winnie și Walter își vor încheia cu bine luna de miere și, îndrăznesc să spun, o căsnicie fericită de cel puțin douăzeci de ani. N-ai de ce să-ți faci griji pentru ei.

Numai dacă i-ar fi cerut să rămână din alte motive, numai de-ar fi crezut că și ei puteai fi la fel de fericiți împreună...

Acest gând îi ocupă mintea până când Nick parcă mașina și intrară în terminalul aeroportului.

– Nu e nevoie să vii cu mine până la poartă, spuse Fiona, după ce-și dădu valizele la ghișeul de bagaje și-și luă permisul de îmbarcare.

– Știu.

Luând-o de braț, Nick o conduse spre scara rulantă.

Își promiseră să-și telefoneze – în legătură cu cei dragi, desigur; conversară despre vremea de la Boston, iar Nick o

întrebă dacă nu dorea să-și ia niște gustări pentru zbor. Dar nici unul nu scoase o vorbă despre ceea ce se petrecea în sufletele lor. Ar fi fost prea dureros.

În sfârșit, fu anunțată cursa Fionei.

– Ei, cred că asta a fost, spuse ea.

Își luă poșeta pe umăr și întinse mâna.

– La revedere, Nick.

Însă lui Nick nu-i era de ajuns o simplă strângere de mână. O cuprinse în brațe și o sărută pe păr, pe obraji, apoi îi găsi gura, acoperindu-i-o cu acel inconfundabil gust al regretului.

Pentru ultima oară, Fiona se lăsă pătrunsă de fierbințeala lui masculină. Inima îi bătea atât de tare, încât se temea să nu i se spargă în bucăți. O străbătea o durere aproape fizică, în amestec cu sfâșierea despărțirii, înjunghiindu-i toate măruntaiele. Îl iubea pe acel bărbat, dar iubirea nu era de ajuns.

Orbită de lacrimi, se smulse din brațele lui și fugi prin poartă, spre tunelul de îmbarcare, fără o singură privire în urmă.

* * *

Nick privi încruntat contractul pe care-l revăzuse pentru un client, apoi împinse paginile în lături. Nu se putuse concentra asupra nici unui cuvânt. Mai

mult, de-o săptămână și jumătate nu se mai putea concentra aproape deloc. De când Fiona plecase la Boston.

Refuzase trei cazuri grele de divorț, fiindcă era sigur că, în starea în care se găsea, nu le-ar fi putut finaliza corect. Oare asta era de fapt? se întreba el. Grija pentru ilustrul lui șir de cazuri câștigate?

Sau, poate, era faptul că nu mai avea putere să vadă atâtea cupluri care cândva își declaraseră iubire veșnică sfâșiindu-se în instanță?

Poate că avea nevoie de puțină odihnă. De când nu-și mai luase o vacanță? Nici nu mai ținea minte.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl atrăgea mai mult ideea. Se rezemă de spătar, studiind o grindă de lemn din tavan. Poate n-ar fi stricat să-și ia un scurt concediu la Nassau – sau în Atlantic City. Să schimbe puțin aerul din Las Vegas.

Puse picior peste picior, sprijinindu-și gleznele de colțul biroului, și se întrebă cât de departe era Atlantic City de Boston.

– Las-o baltă, Killian, își spuse. Ce-a fost între tine și femeia aia s-a terminat. Nu vrea să te mai vadă.

– Ai început să vorbești singur?

Nick se îndreptă la loc, cu o mișcare smucită, în timp ce Jasmine intra pe neanunțate în birou. Trânti un teanc de hârtii lângă restul lucrărilor neterminate.

– Nu vorbeam singur. Gândeam... cu voce tare.

La asta, Jas nu făcu decât să înalțe o sprânceană.

– Tot aia e.

Nick se încruntă la ea, apoi înhăță contractul pe care-l citise înainte, prefăcându-se că-i acorda tot interesul.

– Chestia aia e scrisă în sanscrită, sau în ce limbă? se interesă Jasmine, cu brațele încrucișate pe piept și buzele strânse, ca o profesoară. Când am plecat eu la masă – acum o oră și ceva – erai la aceeași pagină.

Nick se ridică de la birou, întrebându-se care cale de a o concedia i-ar fi plăcut mai mult.

– Vrei să ajungi undeva anume, sau ai venit aici numai ca să mă bați la cap?

Jasmine se așeză în fața lui, picior peste picior, zâmbind mulțumită de sine.

– Unde aș putea dori să ajung? Numai pentru că lucrezi ca melcul, de când a trecut prin orașul ăsta Fiona Ames...

Poate că mai avea totuși șanse să-i obțină Jasminei vechea ei slujbă, își spuse enervat Nick.

– Viteza mea de lucru nu are nici o legătură cu Fiona.

Ajungea doar să-i rostească numele, ca să-l doară îngrozitor. Când se gândea la ea, îi venea să moară. Iar când o visa noaptea...

– Tu n-ai nimic de făcut, acolo la secretariatul ăla al tău?

– Nu prea, de când șeful plânge și suspină după singura femeie care a contat vreodată pentru el, de când îl știu, replică ea pe un ton insuportabil de superior.

– Și cine te-a făcut să devii o autoritate în privința femeilor din viața mea, poți să-mi spui și mie?

Jasmine atingea un punct mult prea dureros. La naiba, dansa step pe el cu tocurile ei cui, dar al dracului să fi fost dacă accepta s-o recunoască.

– Nu sunt decât o secretară conștiincioasă.

Se ridică, răsfoind teancul de hârtii pe care i le adusese, și împinse spre el o broșură tipărită îngrijit.

– S-ar putea să te intereseze, spuse ea pe un ton misterios, bătând în copertă cu unghia.

Nick se încruntă, luând broșura. Un seminar de drept? Fugea de ele ca de ciumă. Dădu s-o pună în dosarul pentru circulare, apoi zări locul de desfășurare a seminarului: Boston, Massachusetts.

Privi lung coperta, după care aruncă broșura la coș. Dacă voia s-o vadă pe Fiona, n-avea să se folosească de pretextul jalnic al unui seminar. Începu să-i spună Jasminei acest lucru dar, când ridică privirea, abia mai apucă s-o vadă ieșind pe ușă, nemaiîncăpându-și în piele de mulțumire.

Capitolul 12

Înăbușitoare, luna iulie ajunsese și la Boston. Diminețile erau singurele răgazuri mai răcoroase – și erau scurte. Astfel i se explica irascibilitatea, își spunea Fiona, hotărâtă s-o și creadă. Dar în fiecare seară recunoștea că nu făcea decât să se mintă pe sine.

Toată noaptea se sucea și se învârtea în patul ei mare cu baldachin, chinuită de un dor pe care nu reușea să și-l alunge. Memoria o trăda, cu ascuțitul ei simț al detaliilor, care reînvia fiecare amănunt din zilele însorite și nopțile argintate pe care le trăise alături de Nick.

În acele momente, totul păruse atât de firesc, dar senzația de normalitate o împiedicase să vadă viitorul – mai bine zis, lipsa oricărui viitor alături de Nick.

Știa prea bine ce părere avea el despre iubire, despre căsătorie. Nick fusese absolut cinstit în acest sens.

O durea să se gândească la el, să-și amintească atingerile lui, sărutările lui, dar totuși nu putea regreta vremurile pe care le petrecuseră unul în brațele celuilalt. Ceea ce se întâmplase între ei fusese un lucru deosebit, chiar dacă Nick nu reușea să-și dea seama.

Timpul avea să-i alunge durerea, să facă mai suportabile amintirile. Timpul își depunea patina pe antichitățile din magazin și același timp avea să patineze și iubirea ei pentru Nick. Într-o bună zi, avea să așeze acea iubire pe un raft – frumoasă, neprețuită, dar aparținând trecutului.

Într-o bună zi, durerea avea să înceteze.

Cu mâinile pline de praf, despachetă încă un obiect de mare valoare pe care-l cumpărase în aceeași zi la o licitație, ridicându-l cu grijă dintre ziarele care-l protejau. Era un caleidoscop vechi de alamă, cu suportul rupt, dar încă în stare de funcționare. Îl ridică în lumină și roti încet cilindrul, uimită de strălucitoarele explozii de culori care izbucniră în fața ochilor ei.

În sfârșit, puse obiectul deoparte și îl trecu pe lista de inventar. După ce adăugă prețul pe care îl plătise, luă pachetul următor. Dar, înainte de a apuca să-l desfacă, se auzi clinchetul vesel al clopoțelului de la ușă. Ridicând privirea, Fiona o văzu pe Elaine, de la studioul fotografic de alături, intrând veselă.

– Azi-dimineață, când tu erai la licitație, poștașul ți-a lăsat corespondența la mine, anunță Elaine, apropiindu-se prin aglomerația de antichități.

– Mulțumesc, Elaine.

Fiona întinse mâna după teancul de plicuri, dar Elaine îl retrase, întârziind să i-l predea.

– Nu te repezi așa, o temperă ea, cu un zâmbet larg. Cine-i Nick?

– Nick?

Inima Fionei făcu o tumbă rapidă. Îi scrisese Nick...?

Nu mai primise nici o veste de la el, de când ajunsese acasă. Fusese tentată de mai multe ori să-l sune – să vadă dacă avea știri de la proaspeții căsătoriți – dar de fiecare dată se răzgândise.

Glasul lui i-ar fi răsucit cuțitul în rană. Trebuia să aștepte până își mai revenea, până n-o mai durea atât de tare.

Când Elaine începu să citească ilustrata pe care o ținea în mână, Fiona înțelese că nu era de la Nick, ci de la tatăl ei și Winnie – despre Nick.

Inima i se frânse, în timp ce Elaine citea cu voce tare:

Dragă Fiona,

Credem că până acum a trebuit să te întorci la magazin, dar sperăm ca nu înainte ca tu și Nick să vă fi îndrăgostit ca

doi nebuni. Nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, dar suntem atât de fericiți, încât le dorim același lucru tuturor celor din jurul nostru.

Vom vorbi curând cu amândoi.

Cu drag,

Walter și Winnie

Elaine ridică privirea dinspre ilustrată, cu o licărire speculativă în ochi.

– Îmi repet întrebarea. Cine e Nick?

Fiona se lăsă într-un vechi fotoliu Windsor pe care intenționa să-l recondiționeze, răsuflând prelung. Elaine era cea mai apropiată prietenă a ei din Boston, dar se îndoia că în acele momente i-ar fi putut destăuinui cele mai adânci secrete ale inimii ei.

Nu era nevoie de el.

Nick își termină scotch-ul, apoi luă cartea poștală pe care o primise de la mătușa lui și o mai citi o dată de la cap la coadă.

Winnie și Walter erau fericiți. Din cuvintele ei răzbătea o strălucire pe care până și un orb ar fi văzut-o. Nu avea nevoie de Nick, să-i vină în ajutor. Până și vechiul sedan rezistase. Walter condusese prin munți, până la Lacul Tahoe, fără nici o problemă.

Nick se ridică și începu să se plimbe prin casa care în ultima vreme părea să-l apese din toate părțile. Plecase într-o vacanță, dar după a doua zi la Nassau începuse să se simtă atât de neliniștit, încât luase următoarea cursă înapoi spre Las Vegas.

În timp ce se aflase acolo, dorul de Fiona îl chinuise insuportabil – ori de câte ori se uita la un apus de soare, seara când se vâra în pat, și în toate celelalte momente.

La întoarcere, trecuse pe la birou, numai pentru ca Jasmine să-i spună că părțile dintr-un caz de divorț de care se ocupa el se împăcaseră în lipsa lui.

Nick le recomandase întotdeauna clienților săi o perioadă de calmare, deopotrivă cu puțină consultanță matrimonială serioasă, dar aceste măsuri rareori dădeau rezultate.

Până acum.

Nu-l deranja deloc că pierduse onorariul gras, dar neașteptata întorsătură a evenimentelor îl cam descumpănise.

Iar acum, ilustrata mătușii avea același efect catastrofic asupra lui. Iubirea părea să fie vie și înfloritoare în lume, cel puțin pentru câțiva.

Oare ar fi fost posibil să se întâmple la fel și cu el și Fiona? I-ar fi putut Nick oferi căsnicia pe care o merita, fericirea veșnică?

Își mai turnă un pahar, aruncă în el două cuburi de gheață și începu să studieze lichidul chihlimbariu, în căutarea unui răspuns.

Avionul de la miezul nopții era plin. Nick stătea înghesuit într-un fotoliu de la mijloc, singurul loc rămas în cursa aglomerată. Se foi stânjenit, încercând să se așeze mai comod între ceilalți doi pasageri. Cel de lângă fereastră dormea, iar celălalt avea chef de vorbă.

Lui Nick nu-i ardea de conversații. Voia să numere milele, să calculeze la secundă timpul rămas până la aterizarea pe aeroportul din Boston.

Pălăvrăgi câteva momente cu bărbatul dinspre culoar, răspunzând scurt, aproape nepoliticos, deși tovarășul lui de drum nu părea să observe. Era mult prea preocupat să-i descrie lui Nick detaliile unui șir de câștiguri la cazinou care fusese lovit dintr-o dată de ghinion.

Nick mai auzise aceeași poveste în sute de variante, dar finalul era mereu același. Oamenii credeau că puteau învinge sorții. Și n-aveau nici o șansă.

Și cum rămânea cu propriile lui șanse? Miza era mult mai mare decât niște bieți dolari aruncați pe masa de joc. Își pusese la bătaie întreaga viață.

Când avionul atinse pista aeroportului Logan International, Nick era cu nervii în pioneze. După ce

făcu repede un duș și-și schimbă hainele, în camera de hotel, porni spre magazinul „Antiques 'n Such".

Nu-i fu greu deloc să recunoască magazinul Fionei. Arăta exact așa cum i-l descrisese ea, până la elegantul ibric de cupru plin cu flori viu colorate, agățat deasupra ușii.

Vitrina magazinului era plină cu comori, de toate pentru toți, de la o pendulă veche până la un căluț de lemn pentru copiii din alte vremuri. Se simțea personalitatea unică a Fionei, stilul și farmecul ei, eleganța și căldura ei. Nick se opri pe trotuarul de vizavi al străzii mărginite cu copaci, observând în tăcere magazinul.

Nu era sigur că Fiona ar fi fost de acord să-l primească. Iar dacă îl respingea, n-ar fi acuzat-o. Nu discutaseră despre iubire. Însă Nick o simțise, la fiecare atingere, la fiecare mângâiere, deși în acele momente îl speriase îngrozitor. Și încă îl mai speria – îl speria destul pentru a-l face să se gândească serios să ia următorul avion înapoi spre casă.

Fiona avea aici, la Boston, o viață a ei, o viață pe care o iubea, judecând după grija și eforturile cu care își ținea micul magazin. Ce avea Nick de oferit? Avea dreptul să-i ofere ceva? Poate că se hotărâse să-l uite, să uite de nopțile pe care le petrecuseră împreună în deșert.

Tot ce știa era că trebuia s-o vadă din nou, trebuia să afle dacă ceea ce se întâmplase între ei fusese adevărat. Dacă aveau cea mai mică șansă.

Traversă strada, dorindu-și să-i fi adus vreun mic cadou. Își aminea cum i se luminaseră ochii la vederea micii casete pentru bijuterii pe care i-o cumpărase în ziua aceea când vizitaseră împreună orașul-fantomă. Își amintea cât îl bucurase surprinderea și fericirea ei.

Își dorea să fi avut și acum ceva, un lucru pe care să i-l poată dărui, ceva ce să-i aducă iarăși în ochi măcar o parte din lumina de-atunci. Dar venise la Boston complet nepregătit. Luase primul avion, fără să se gândească la altceva decât la nevoia de a o revedea.

Apoi, zări la colțul străzii o florăreasă cu un cărucior. Care femeie ar fi putut rezista în fața unui buchet de flori? Spera ca în nici un caz Fiona, spera să-i înmoaie inima măcar puțin, destul pentru a asculta tot ceea ce avea să-i spună, tot ce adunase în inima lui. O luă la fugă spre colț.

– Avem niște buchețele de vară drăguțe de tot, îl întâmpină florăreasa, văzând cât de hotărât se apropia. Boboci proaspăt culeși.

– Foarte frumos... comentă Nick, privind ofertele; oare ce i-ar fi plăcut Fionei...? Albastru, se decise el, după un moment de ezitare. Am să iau un buchet din-ăștia albaștri.

– Astea-s margarete colorate artificial în albastru, îl informă femeia, ca și cum ar fi știut că nu era în stare să deosebească o narcisă de o păpădie.

Înfășură florile într-un cornet de hârtie de mătase albă și-i întinse buchetul.

– Mulțumesc.

Spunându-i să păstreze restul, Nick se grăbi să pornească înapoi pe strada cu case din cărămidă roase de vremuri.

S-ar fi simțit mult mai bine înarmat și cu o cutie de ciocolată Godiva, își spuse el, în timp ce număra vitrinele până la magazinul Fionei.

În apropierea acestuia, pașii îi șovăiră. Ce i-ar fi putut spune? Strânse mai tare buchetul de flori, cu mâinile transpirate peste hârtia subțire.

Înghițindu-și nodul de teamă din gât, privi prin sticla ondulată. N-o vedea pe Fiona, dar în ușă era pusă inscripția „deschis“. Trebuia să fie înăuntru.

Îndreptându-și umerii, Nick ascunse buchetul la spate și răsuci mânerul de alamă al ușii. Aceasta se deschise, într-un clinchet cristalin de clopoțel.

Îl întâmpinară mirosurile aromate de lac și ceară de albine, atâtându-i simțurile. Antichități de tot felul se înghesuiau în aglomerația de bun-gust din magazin. Nick se opri în mijloc, nemișcat, absorbind lumea Fionei, inspirându-i parfumul.

Fiecare comoară aleasă și restaurată de ea o definea pe Fiona, femeia. Frumoasă. Caldă. Iubitoare.

– Vin imediat! se auzi, ca o melodie, acea voce care îi bântuia visurile.

Fiona nu ridică privirea dinspre vechiul ceainic de argint pe care-l lustruia. Astfel, Nick avu la dispoziție

câteva momente ca s-o observe – și, în acele momente, se convinse că nu greșise venind la Boston.

– Nick?

Ochii ei se luminară surprinși când îl văzu, dar imediat în ei se citi un alt sentiment – îngrijorare. Adâncurile lor verzi erau tulburate de teamă, iar Nick înțelese că o rănise dureros, deși nu avusese nici un moment această intenție.

Și mai știa și că niciodată n-ar mai fi putut-o răni.

– S-a... s-a întâmplat ceva? întrebă ea. S-a-ntâmplat ceva cu tata... sau cu Winnie?

Credea că din acest motiv venise, nu pentru că-i fusese dor de ea...

– Nu, toți sunt bine, se grăbi Nick s-o liniștească.

Totuși, nu era sigur că aceste cuvinte erau valabile și pentru el însuși. Simplul fapt de a o vedea făcea să-l chinuiască nevoia de a o atinge din nou, de a o cuprinde în brațe, fără a-i mai da drumul niciodată.

Fiona lăsă să se reverse aerul pe care-l ținuse în piept, iar Nick abia rezistă imboldului de a se repezi spre ea. Niciodată nu păruse mai frumoasă decât în acel moment. Sau mai fragilă.

O rochie de vară verde ca menta, subțire, îi cuprindea silueta feminină, iar părul ei lung și strălucitor i se ondula în jurul feței, încadrând-o în văpaia lui roșiatică. Numai

pata negricioasă din vârful nasului, de la ceainicul pe care-l ștersese, o împiedica să arate de parcă tocmai ar fi apărut în grădină, la o petrecere în aer liber.

În clipa aceea, Nick își aminti de florile pe care le ascunsese la spate, cu tulpinile torturate în strânsoarea nervoasă a mâinii.

– Ți-am adus ceva... spuse el, întinzându-i-le.

Ochii Fionei se dilatară, iar gura i se arcui într-un zâmbet încântat. Puse jos ceainicul de argint și-și șterse palmele pe un prosop.

– O, Nick, sunt pentru mine...?

– Pentru tine.

În momentul când Fiona luă buchetul, mâinile li se atinseră scurt. Contactul involuntar provocă un șoc electric de o mie de wați, care aproape că-l doborî pe Nick de pe picioare.

– Le pun în apă, spuse ea încet.

Cu gâtul uscat, Nick înghiți în sec, pe când Fiona se apleca să caute o vază potrivită într-un dulap cu uși de sticlă. După ce găsi una care o mulțumea, se întoarse spre o chiuvetă mică și umplu vaza cu apă.

– De ce ai venit la Boston? Ai vreun caz?

Aruncase întrebarea peste umăr, în timp ce aranja florile.

– Un caz...?

Nick ar fi preferat să mintă, să spună că da. Ar fi vrut să se strecoare afară înainte de a apuca s-o rănească din nou.

Îi văzuse cearcănele vagi de oboseală de sub ochi și bănuia că și pe ea o chinuiseră aceleași nopți nedormite, lucru care îl înnebunea. Și totuși, știa că orice minciună i s-ar fi oprit în gât.

– Nu, nu am nici un caz, Fiona. Am... a trebuit să vin.

Fiona se răsuci în loc, scăldându-l în verdele ochilor ei.

– Îmi era dor de tine, continuă Nick, cu un tremur perceptibil în glas.

Nu era sigură că auzise bine. Voise ca Nick să vină; voise să se ducă la el. Voise ca tot acel chin să se sfârșească odată.

După cum arăta, Nick suferise și el. Albastrul ochilor lui pălise ca al cerului în asfințit, iar zâmbetul acela pe care Fiona și-l amintea atât de bine se schimbase și el. Nu-i venea să creadă că Nick era acolo. În magazinul ei. În toiul dimineții.

Un moment, în prima clipă când îl văzuse, crezuse că era o plăsmuire a deznădejdii ei, a visurilor care i se înșirau noaptea prin minte.

Nu îndrăznise să se întrebe de ce venise. Pentru moment, cel puțin, îi era de ajuns că Nick se afla acolo. N-avea de gând să se întrebe de ce.

– Și... și mie mi-a fost dor de tine, Nick.

Cuvintele i se rostogoliseră de pe buze fără voia ei. Era prea târziu ca să și le mai ia înapoi.

– Deși n-ar fi trebuit... Știu ce părere ai despre noi... despre...

Nick îi luă vaza din mâini, punând-o pe masa de lucru mică și dezordonată. Fiona se înfioră când degetul lui mare îi atinse obrazul. Îl dorea atât de mult, încât părea o adevărată tortură fizică.

– Nu știi ce părere am despre noi, Fiona. Nu ți-am spus niciodată, fiindcă n-am vrut să rostesc acele cuvinte și cu același prilej să te rănesc. N-am vrut să sufăr durerea și dezamăgirea, când ceea ce era între noi s-ar fi făcut praf la picioarele noastre.

Fiona închise strâns ochii. Așadar, nimic nu se schimbase. Nick nu credea că iubirea avea șanse de supraviețuire în lumea imperfectă pe care o vedea în jurul lui.

O, de ce venise? De ce voia să-i spună iar toate acele lucruri? Era sigură că n-ar fi putut îndura, nu pentru a doua oară...

– Fiona, avem de vorbit. Poți pune inscripția „închis“ în ușă? Vrei să tragi chiulul azi, cu mine?

Fiona înghiți un nod. O parte din ea ar fi dorit-o, iar alta știa că iar avea să sufere. Dar trebuia să mai petreacă un moment cu Nick, numai unul... Și, în timp ce ochii lui îi mângâiau fața, știu că n-ar fi avut putere să-l refuze.

– Bine. Stai numai să pun robotul și să încui.

Niciodată Nick nu simțise timpul târându-se atât de încet, dar în cele din urmă Fiona întoarse inscripția din ușa magazinului și ieșiră, închizând-o în urma lor.

Luară din fața hotelului mașina închiriată, iar Nick ieși din oraș, pornind pe un drum în serpentine, paralel cu coasta. Se opriră să mănânce la un motel, devorând scoicile proaspete ca doi copii flămânzi.

După masă, se plimbară pe o plajă liniștită, Fiona ținându-și mâna într-a lui, la căldură, la adăpost. Se simțea atât de bine, de firesc, de perfect – ca și cum n-ar mai fi existat nici o problemă, nici un obstacol. Și poate că nici nu existau – decât cele de ei înșiși ridicate. De el ridicate. Ca să-și protejeze inima.

O iubea pe Fiona. Dacă mai încăpuse vreo îndoială în mintea lui, revederea o risipise. Și mai știa și că n-ar fi putut să trăiască fără ea.

– Despre ce voiai să-mi vorbești, Nick?

Vocea îi era blândă și scăzută, parțial acoperită de freamătul oceanului. Nick ar fi vrut s-o audă toată viața, ca un murmur gutural dimineața, sau un mârâit senzual noaptea, când făceau dragoste.

Se întoarse spre ea și o strânse la piept. O simțea atât de gingașă, de fragilă...

– Te doresc, Fiona, îi șopti el în păr. Am nevoie de tine în viața mea. Acum o știu; știu că n-ar fi trebuit să te las să pleci pentru nimic în lume.

Fiona se retrase, privindu-l în ochi. Acolo scânteia o lucire pe care ea ar fi vrut s-o creadă dragoste, dar nu îndrăznea să spere. Trebuia să-și apere inima. Nick i-o furase; nu-l putea lăsa să i-o zdrobească.

Apoi, însă, Nick își coborî gura spre a ei și o sărută. Un sărut fierbinte, plin de dorință, aceeași dorință care o străbătea și pe ea. Se pierdea în căldura iubirii lui – se pierdea fără nici o speranță de a se mai regăsi.

În sfârșit, Nick întrerupse sărutarea și o privi cum stătea în fața lui, dornică și vulnerabilă.

– Te iubesc, murmură el. Crezi că m-ai putea iubi și tu?

– O, Nick, dar și eu te iubesc!

Nick îi studie fața, ca și cum ar fi căutat o undă de îndoială în răspunsul ei. Așa să-i ajute Dumnezeu, nu exista nici una – în ciuda riscului pe care Fiona era conștientă că și-l asuma.

– Te-am rănit, Fiona. Tu credeai în iubirea și în viața fericită împreună până la adânci bătrâneți, iar eu... eu nu puteam...

– Nick...

Avea să-l învețe, numai dacă o lăsa. Avea să-l învețe chiar și dacă pentru asta trebuia să rămână cu el toată viața.

Nick o conduse spre o stâncă de lângă apă, unde o sărută din nou, mângâind-o pe față.

– Am atât de multe să-ți spun, și nici nu știu de unde să încep...

Fiona nu voia să vorbească; nu voia decât să-i simtă din nou gustul, tot focul și pasiunea, tot ceea ce-i lipsise în ultimele două săptămâni. Dar Nick avea dreptate – între ei erau prea multe lucruri nerostite.

– Începe și atât, murmură ea într-o șoaptă abia auzită.

Nick se ridică și începu să se plimbe încoace și-ncolo pe nisip, prin fața ei.

– În practica mea avocățească am avut de-a face cu partea întunecată a dragostei, Fiona, acea față denaturată de egoism și neîncredere... și toate celelalte lucruri care pot strica o căsnicie.

– Știu, Nick.

– Alaltăieri, mi s-a împăcat un cuplu, continuă el. S-au răzgândit în privința divorțului. Au fost dispuși să mai acorde o șansă căsniciei lor.

– Iar asta nu se întâmplă prea des în cazurile de divorț?

– Nu destul de des. Dar acum, când s-a întâmplat, când cei doi s-au hotărât să mai încerce, mi-am dat seama că mă concentrasem numai asupra laturii negative, în loc de a vedea și frumusețea căsniciilor care reușesc să reziste. Mă gândeam la felul cum se destrămase propria mea căsnicie și eram sigur că iubirea nu era decât o fantasmagorie, o plăsmuire a imaginației, ceva ireal. Am refuzat să privesc dincolo de asta – până când am venit aici, Fiona. Până când m-am uitat în ochii tăi și am văzut la ce renunțam.

Fiona sări în picioare și alergă spre el, aruncându-și brațele pe după gâtul lui. Îl sărută prelung, profund, apăsat.

– O, Nick...!

O strânse la piept, ca și cum s-ar fi temut să n-o piardă.

– După plecarea ta, am fost îngrozitor de nefericit, Fiona. Dădeam vina pe toate, numai pe adevăratul motiv nu: că plecaseși. Am încercat să-mi iau o vacanță, ca să scap. A durat două zile. Mătușa îmi pomenea despre tine în fiecare carte poștală – de parcă aș mai fi avut nevoie să-mi aducă aminte că nu mai erai acolo, că nu puteam să întind brațele, să te îmbrățișez și să te sărut, așa ca acum.

Fiona zâmbi, printre lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

– Și eu am fost întru totul la fel de nefericită, Nick. Am încercat să lucrez, am încercat să te uit, dar nu puteam face nici una, nici alta. Nu puteam decât să-ți simt lipsa, să-mi fie dor de tine...

Nick o sărută din nou, mai încet de astă dată, absorbind-o cu sete. Fiona avea un gust ușor sărat, de aer și apă din ocean.

Avea gustul eternității – iar eternitatea era ceea ce-și dorea Nick alături de ea.

– Mărită-te cu mine, Fiona, șopti el. Hai să ne căsătorim cât mai curând.

– Cât de curând vrei tu, Nick.

Fiona abia aștepta să-nceapă să-i arate că iubirea era o bucurie permanentă.

Și știa care ar fi fost locul ideal pentru a începe – patul antic din lemn de trandafir, cu baldachin, din dormitorul ei.

Voia să facă dragoste cu el acolo toată după-amiaza. Și apoi, toată noaptea. Voia ca a doua zi dimineața să se trezească alături de el, știind că era prima zi a veșniciei lor împreună.

Îl sărută, pe obraz, spre ureche, iar când ajunse acolo începu să-i șoptească toate lucrurile pe care dorea să i le facă în patul acela mare.

În drum spre magazinul Fionei, Nick înălcă toate limitele legale ale vitezei. Asigurându-se că inscripția „închis“ era la locul ei, o duse pe Fiona în brațe, pe scară, până în apartament.

Nu-i fu greu deloc să găsească patul cel mare despre care îi spusese ea, și nici să-i scoată toate hainele de pe trup. Dar păru să treacă interminabil de mult până când Fiona i le scoase pe ale lui... și îi văzu chiloții cocheți și sexy.

Îi privi îndelung, meditativ.

– Blană de tigru... murmură ea, zâmbindu-i cu o lucire poznașă în ochi.

Și începu să-i scoată, cu atingeri ușoare și periculoase. Apoi, îl luă de mână și îl conduse spre pat.

EPILOG

– Asta-i ultima valiză, spuse Fiona punând-o lângă ușă, pentru ca Nick s-o ducă jos, unde-i aștepta mașina pentru a pleca la aeroport.

Nu-i venea să creadă că aveau nevoie de atâtea bagaje, numai pentru un soț și doi copii mici.

– Ești sigură că am împachetat totul? întrebă Nick, numărând cele cinci geamantane și genți.

– Dacă ceva nu e în bagaje, înseamnă că nu ne e de nici un folos. Și-apoi, dacă nu ne grăbim, o să pierdem avionul.

Fiona era gata să scape de acea perioadă din iarna grea a orașului Boston, pentru a petrece câteva săptămâni în deșertul Nevada. Tatăl ei și Winnie ardeau de nerăbdare să-i revadă pe gemeni. Avea să fie o reuniune de familie. Până și Camille urma să sosească. Se întorcea din India și spusese că avea o veste minunată pentru toată lumea.

Fiona spera că aceasta însemna o nouă nuntă în pavilionul din grădină, cât de curând, o nuntă asemenea celei pe care o avuseseră Winnie și Walter, precum și a celei dintre Fiona și Nick, cu câteva luni mai târziu.

Încă mai zâmbea când se gândea la ziua – și la noaptea – nunții ei. Nick îi putea face trupul să cânte la cea mai mică atingere.

Iubirea lor crescuse, devenise mai profundă, fără a mai lăsa în mintea soțului ei nici o îndoială cu privire la fericirea veșnică. Fiona și Nick și-o făuriseră cu mâinile lor.

Și mai aduseseră pe lume doi copilași fermecători care le umpleau zilele – și, uneori, nopțile, când colicii sau creșterea dinților îi împiedicau să doarmă.

Micul apartament de deasupra magazinului nu mai era de mult încăpător, dar Fiona nu voia să se mute, renunțând la confortul și căldura vieții lor în patru, acolo.

Acum avea un ajutor și în magazin – Peggy, noua ei asistentă, care se ocupa de „Antiques 'n Such" cât timp Fiona și Nick erau plecați. Nick renunțase la practica legală din Las Vegas. Cu talentele lui, fusese primit imediat într-una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Boston. Nu mai accepta decât ocazional cazuri de divorț, preferând să se îndrepte spre alte arene legislative.

– Mașina e plină, anunță el. Ești gata? Probabil că Walter a și sosit la aeroport, în Las Vegas, atât de nerăbdător e să-i vadă pe Matt și Mark.

Îi sărută pe gemeni, apoi îi săltă câte unul pe fiecare braț.

– Sper numai să nu fi venit iar cu sedanul ăla vechi al lui.

Fiona zâmbi, apoi se apropie și îl sărută pe buze.

– Știi cât de mult îi place tatei mașina aia veche. Îi dă un sentiment de siguranță.

Expresia disperată a lui Nick o făcu să râdă, dar nu putu să nu se desfete cu propriul ei sentiment de siguranță, când Nick își conduse mica familie pe ușă afară. Lumea ei era plină de bogății, plină de pasiune și iubire ca să-i ajungă toată viața. O viață în care îl iubea pe Nick și era iubită de el.

Sfârșit